

THOREGON

17

Perry Rhodan 1816

Peter Terrid

STRÁŽCE BLAŽENOSTI

Přeložil Hugo Bokvas

Koncem roku 1288 nového galaktického letopočtu (4875 n. l.) se situace v bezprostředním sousedství Země změnila: na Trokanu, „druhém“ Marsu, se pod ochranou časosběrného pole, pod nímž za necelých sedmdesát reálných roků uběhlo čtvrt miliardy let, vyvinula civilizace Herreachů.

Pozemšťané s obyvateli planety navázali kontakt. Při průzkumu tajemného Kummerogova chrámu a Hříbu Perry Rhodan, Reginald

Bull a Alaska Saedelaere zmizí.

Tři Nesmrtelní se dostanou na Most do nekonečna a po něm do Arzenálu moci, kde narazí na pozůstatky jakési prastaré civilizace. Tam se rozdělí. Alaska Saedelaere zmizel z Arzenálu lodí a je nyní v galaxii Brohnder.

Rhodan a Bull znovu vstoupili, na Most do nekonečna, nevyšli však na Trokanu. Na neznámém světě Galornu se musí bránit útokům neznámé bytosti. Zbývá jim jen další

*útěk do města Gaalo, kde narazí na
Strážce blaženosti. . .*

•*•

Vysoko nad našimi hlavami se vznášela antigravitační plošina a na ní stála nehybně humanoidní bytost s modrou pletí a v zeleném obleku.

Řekli nám, kdo to je: android strážce. Jmenuje se Szuker, pokud jsme dobře rozuměli. Zatím standardní goo, čili běžnou dorozumívací řeč v galaxii Plantagoo, jenom lámeme. Perry je v tomto směru každopádně lepší než já, ale pořád ještě se musíme dorozumívat převážně rukama, nohama a grimasami.

Nic jiného nám však nezbývá - protože nemáme technické pomůcky. Máme k dispozici dva univerzální náramky, které nám prozrazují denní dobu a datum, ovšem pozemského času, což je nám za daných okolností k ničemu. Navíc z nich můžeme zjistit, že v tom podivném městě Gaalu je celkem zima, ale to už taky několik dní víme. Když klepete kosu a drkotají vám zuby, pak vás vědomí, že není sedm pod nulou, ale jenom čtyři, příliš neutěší.

Vzhlédl jsem k androidovi.

Je pánem Gaala, řekli nám. Kontroluje městské roboty — velké rů-

žové mísy. Mísovití roboti toho na práci moc nemají. Přidělují potravu a všeobecně oblíbená kamínka, už svou přítomností zklidňují spory, a kde se jim to nepodaří, postarají se alespoň o odstranění mrtvol.

Android a jeho roboti jsou pány města Gaala a obyvatelé města v této chvíli nemají, co by režimu vytkli.

Ani já.

Pořád ještě jsem pod vlivem toho, co jsem právě prožil...

Domorodci tomu říkají „redukce štěstí“, což je zpočátku příšerný termín. Přestavoval jsem si, že každý postižený se tak stane smolařem na entou a budou se mu dít neuvěřitelná neštěstí.

„Jak je ti?“

Zaposlouchal jsem se do sebe a usmál.

„Jsem sytý a spokojený,“ odpověděl jsem. „Naprostě sytý a spokojený. Úplně perfektně.“

Perry pomalu přikývl. Do šedých očí mu vstoupil zamyšlený výraz.

„Jsem na tom úplně stejně,“ řekl tiše. „Skoro.“

„Jak to - skoro?“

Lehce se pousmál.

„Ten pocit pomalu pomíjí. Opět nastupuje realita a brzy se nás plně zmocní.“

Realita, to je Gaalo, shluk pěti čtvrtí, z nichž čtyřem můžete klid-

ně říkat slumy. A uprostřed leží čtvrť, do níž se teď android majestátně navrácí — Srdce-PET, zakázaná čtvrť, kam nesmí nikdo. Žije tam ještě někdo jiný než android? To nevíme.

Momentálně nás to ale příliš nezajímalo.

Prožili jsme redukci štěstí, tedy to nejdokonalejší, co se živé bytosti může přihodit. Ten název souhlasí, to ano, ale musíte ho interpretovat trochu jinak.

Redukce štěstí znamená toto: ve svém myšlení a cítění se omezíš na pocit ničím nekaleného, dokonalého štěstí. Tedy, ještě přesněji: nejenže budou ukojeny všechny tvé touhy, ale spíš už žádné touhy necítíš. Pak ti nic nechybí, není tu žádné volné místo, které by se muselo zaplnit, není tu nevyrovnaný účet z minulosti, který by ti ještě někdo předložil. Nic už tě ve skutečnosti nezajímá, už po ničem nebažíš, pouze po jednom: tento okamžik redukce štěstí je tak skvělý, že by měl vydržet navěky—akdyž se dostaneš do tohoto stádia, pak máš pocit, že tvé štěstí je už věčné.

„Okamžiku prodlí, jsi tak krásný!“ slyším Perryho říkat se zavřenýma očima. Připomíná mi to nějaký citát, měl bych ho znát, ale nevím odkud.

Opět se však navrácí nepříjemný všední život Gaalu.

Je tu chlad, zlý, vlhký a doslova leptavý chlad. Ne ten zvonivý, suchý, křupající mráz, díky němuž se zimní dovolená stává zážitkem. Chlad v Gaalu je mazlavý a urputný, zalézá do šatů, lepí se na kůži a vysává vám sílu ze svalů. Je hnusný už tím, že máte pocit, že neskončí nikdy.

Podíval jsem se nahoru.

Srdce-PET je obehnáno hradbou jako nějaká pevnost. Srdce-PET se rozkládá necelých čtyřicet metrů nad zbytkem náhorní plošiny a ostatních městských částí. Zřejmě našli jakousi tabulovou horu a tak ji vybudovali; nebo speciálně pro Srdce-PET navršili zemi čtyřicet metrů vysoko a pak ji obehnali betonovou zdí. Podle stavu betonu se dá poznat, že město má na hřbetě už řádku let. Beton je porostlý mechem a lišejníkem, jež na něm vytvářejí mazlavý potah, po kterém se dá jen těžko lézt.

Před námi se tyčí takzvaný bunkr, polokulovitá výduť v hradbě, vysoká čtyřicet a široká šedesát metrů. Právě teď se otevřel kus betonové zdi, objevila se vstupní komora a v té zmizela antigravitační plošina se Strážcem blaženosti.

Rituál skončil.

Perry si dlouze vydechl.

Dav se rozcházel. Díval jsem se do tváří Taštermanů, Moxgergů, Krooghů a Centrifaaalů, ale mé zná-

losti národů galaxie Plantagoo, jejich jazyka, mimiky a gestikulací jsou příliš nedostatečné, než abych poznal, co se v nich děje.

Bez translátoru si teď připadám jako němý. Zvláště když se sejdou zástupci dvou různých národů a kultur, je komunikace to nejdůležitější, a bez pomoci moderního translátoru je taková komunikace zatracená fuška, která se může pěkně protáhnout.

„Musíme se tam dostat," ozval se Perry a ukazoval na bunkr.

„Tam? Přes ten metrový beton? A jak to chceš udělat bez nástrojů?"

Neměli jsme s sebou žádné zbraně a možná to bylo dobře. Ve mně by každopádně nevzbudilo přílišnou důvěru, kdyby mi před domem přistál nějaký po zuby ozbrojený E. T. Bohužel jsme s sebou neměli ani vibrační nůž, tedy prakticky vůbec nic, co by nám k něčemu bylo.

Na Galornu existuje naprosto moderní technika. Důkazem toho je antigravitační plošina, kterou použil Strážce blaženosti. Dalším důkazem jsou kosmické lodě, které přistály na náhorní plošině. Viděli jsme je od Hříbu - podivné lodi neznámého původu, připomínající palec. I mísovití roboti působili velice moderně.

Pak tu ale byla propastná meze-

ra až na úroveň obyvatele města, či lépe řečeno slumu, protože život, který bytosti v Gaalu musely žít, byl skutečně žalostný. Celkem vzato byly všechny tyhle inteligence Plantagoo příjemci péče, odkázaní na krmení a ošacení prostřednictvím mísovitých robotů.

V Gaalu není průmysl, v okolí města *žádné* zemědělství, jen vy-' bydlené domy, neuklizené ulice, bídné přístřešky.

Už po prvním kontaktu jsem se divil, co tyhle bytosti v Gaalu drží, protože zcela určitě přiletěly nějakou lodí a stejně tak nějakou lodí mohly zase odletět. Proč obyvatelé Gaala snášejí takový bídný, hmotně chudý život a ponížení, jež s sebou přináší?

Teď už ale vím proč. Na vrcholu oné redukce štěstí jsem si sám říkal, jestli by to i pro mě nebylo to nejlepší řešení, a v tom okamžiku by odpověď zněla jednoznačně: ano! Splnit svá přání je jistě fajn, ale být v doslovném smyslu toho slova opravdu a skutečně *šťastný a bez jakéhokoli přání*, to je něco úplně jiného.

Jenže teď...

„Zvládneme to. Vždycky jsme si našli nějakou cestu, co, tlust'ochu?"

Tentokrát se už neusmíval, ale šklebil. Jinak, než to u něj znám -nebyl to úšklebek od ucha k uchu,

šklebil se obličej, který zhubeněl a ztvrdl.

Tušil jsem, že nevypadám o moc lip. Několik dní jsme strádali dole na bazaltové planině, v džungli a při výstupu na skalní stěnu.

Později to nebylo o moc lepší. Nechali jsme se krmit mísovitými roboty, víc se sehnat nedalo. Jídlo za moc nestojí, není ani extra špatné, ani extra dobré. Je ho tak akorát, těsně nad hranici hladu.

K tomu chlad, kyselý déšť, vítr. . .

Poslední dny nás naprosto vyčerpaly i navzdory aktivátorům. Patrně jsem shodil pár desítek kilo a vypadám jako vlastní stín, ale doufám, že nejsem tak vyzáblý jako Perry. Vždycky byl hubený, ale teď vypadá skoro jako kostlivec. Oči má zapadlé do důlků, kůže narůžovělou, občas skvrnitou a svraštělou.

Zvolna jsem přikývl.

Perry je zkrátka nezdolný optimista a vždycky mě nějak strhne. Už tisíciletí. Prakticky od té doby, co se známe.

„Jasně, to zmáknem, Perry!“ slyšel jsem se říkat.

•*•

Foremon strávil poslední události jen s potížemi.

Staly se věci, které byly jeho mysli a cítění proti srsti. Pro něj,

Strážce planiny, byla fyzická nehybnost něco strašlivého, spojeného s pocitem bezmocnosti.

Ale tentokrát...

Jeho citlivé a křehké tělo prochvívaly pocity, jaké nikdy předtím nevnímal. Dlouho se cítil volný, osvobozený od všeho. Už ho netížila odpovědnost za planinu a Hřib. Odpor k cizincům, které pronásledoval, ho opustil. Už jim nevyčítal smrt čtvrtého posla Thoregonu ani zabití Kameňáčka.

Foremon si to v naprosté nehybnosti nechal líbit. Bylo to příjemné, i když nemohl dělat nic, ani přijímat energii. Počasí na to zkrátka bylo příliš špatné. Na druhé straně zase příliš energie potřebovat nebude.

Jeho domovem byla bazaltová planina, jen tam mohl použít svůj zvláštní talent a morfovat. Tady nahoře nepřicházelo něco podobného v úvahu.

Ztuhlý, a přesto šťasten — zvláštní kombinace. Nemělo to nic společného s chvílemi klidu, jaké znal z minulosti. Při těch akumuloval síly a energii a připravoval se na něco, co bude vyžadovat sílu.

Foremon se přemístil na místo, odkud mohl přehlédnout město. Tam se vrátil po redukci štěstí do reality a znovu převzal vládu nad svým tělem.

Město se mu vůbec nelíbilo.

Strávil staletí v klidu, samotě a tichém plnění povinnosti, jak to odpovídalo jeho druhu. Vyzvedával příležitostné návštěvníky z Hřibu nebo je vodil do Hřibu, nejčastěji Ce Rhotona, jindy jiné. Dívat se na cizí fyziognomie a metabolismy byl naprosto zvyklý, v tomto směru byl prost jakýchkoli předsudků.

Ale nikdy, ani v nejmenším si nepřál - ostatně on si nikdy nic nepřál — s takovými bytostmi žít. Měl rád Galorn, jaký je. Věděl, že Galorn není jeho domov, ale ani to v něm nevzbuzovalo přání po nějakých dalších informacích, natož stesk po stejných bytostech jako on.

A už vůbec ne po takovém davu, jaký viděl v Gaalu.

Někde mezi těmi tisíci obyvateli se patrně dají najít ti dva zločinci. Ne, nedají se najít, on je najít *musí*. Smrt čtvrtého posla Thoregonu se musí každopádně potrestat. Perry v žádném případě nesmí uniknout s důležitou a nenahraditelnou propustkou.

Tenhle Perry si byl zřejmě vědom moci, kterou propustka představovala, ale nepoužil ji. Dobře, to Foremonovi jedině vyhovovalo.

Okamžik štěstí odezněl a Foremonovi to bylo tak trochu líto. Pak ale rychle nastoupilo běžné uva-

žování. Má na práci důležitější věci, než se podrobovat takovéhle proceduře, třebaže je příjemná.

Musí najít Perryho a Bullyho, hubeného a rudovlasého humanoida.

Jejich stopu sledoval na bazaltové planině a věděl, že vetřelci potřebují jídlo a vodu. Nedovedou jako on čerpat sluneční energii a materiál z okolí. Jsou odkázáni na potravu, jako skoro všechny bytosti v galaxii, které znal.

A takové jídlo je jedině v Gaalu, jinde ne.

Ledaže by unikli do jiného galornského města. Ale tato sídliště byla opuštěna a už nefungovala, tam nebylo ani jídlo, ani voda, ani ochrana před počasím. Oba cizinci by tam byli odsouzeni k smrti -Foremonovi by je pak stačilo pouze najít a odebrat Perryho mrtvole propustku.

Nedalo se však předpokládat, že by mu práci natolik usnadnili. Jedno už se strážce musel naučit, bolestně a draze: ti humanoidi jsou inteligentní, mají rychlé reakce, jsou protřelí a bez jakýchkoli skrupulí. Jinak by je Foremon už dávno dostal. Ale unikli mu, odešli z planiny a ještě předtím zabili posla a rozbili kamenné dítě Kameňáčka.

Ne, takové nepřátele nesmí podceňovat, nikdy, jinak bude ztracen.

Redukce štěstí mu pročistila myšlení a vnímání a Foremon teď velice přesně věděl, co má dělat.

Ze všeho nejdříve si musel odpovédět na prostou otázku: Dostali se ti dva do Srdce-PĚT?

Po dlouhém uvažování dospěl k závěru, že ne.

Kdyby se jim to podařilo, neprobíhalo by to uvnitř Srdce-PĚT tak klidně. Závěr celé úvahy byl následující: skrývají se někde v Gaalu.

A s jakým záměrem? Patrně mají políčeno na nějakou loď, kterou unesou z Galornu i s tou cennou a nenahraditelnou kořistí. Pak se mohou na jiném světě Plantagoo pokusit najít Hřib a tím i přístup na Most do nekonečna - k čemuž nesmí v žádném případě dojít.

Foremon tedy neměl jinou možnost. Ať chtěl či nechtěl, musel se zamíchat mezi lid Gaala. Bylo to pro něj značné riziko. Skoro všichni Gaalané měli tak silnou a kompaktní konstituci, že už neúmyslným šťouchnutím na ulici mohli Foremona na místě zabít.

Ale od jisté doby už měl pomocníky, dva Taštermany, kteří se k němu dobrovolně a uctivě připojili — říkali mu „křehké božstvo“. Jestliže použije silné Taštermany jako svou tělesnou stráž, pak má celkem slušnou šanci...

Strážce bazaltové planiny byl in-

teligentní bytostí, která si vše zvážila a promyslela hned v prvních minutách po redukci štěstí. Zatímco jeho společníci byli ještě napůl zmámení z prožité blaženosti, Foremon už opět přešel k dennímu pořádku. Zvažoval různá pro a proti, i své možnosti.

Jedno však věděl: že bude v honu na Perryho a Bullyho každopádně pokračovat, protože pro něj vůbec neexistovala nepřijatelná šance; pouze úkol, který měl splnit. Ale o tom Foremon neuvažoval.

„Jděte!“ nařídil energicky Taštermanům. „Hledám dvě bytosti, které se skryly v Gaalu. Musím je stůj co stůj najít.“

„Pomůžeme ti a budeme tě poslouchat, bože,“ pravil jeden Tašterman.

Foremon popsal zločince a Taštermanové na něj pohlédli, jako by mu velice dobře rozuměli.

Chvíli si pohrával s myšlenkou, že přenechá hledání Perryho a Bulla plně na nich. Ale nebyl si dost jistý jejich věrností. Kdyby udělali nějakou hloupost nebo nedodrželi slib, zločinci by mu unikli. To se rozhodně nesmělo stát.

Trojice opatrně kráčela ulicemi města. Foremon začal ve čtvrti Západ-ČTYŘI, protože si říkal, že to je pro ty dva nejbližší možný úkryt.

Ulice Západu-ČTYŘI působily

prázdně. Většina obyvatel se po redukci štěstí, na kterou musela velice dlouho čekat, stáhla do svých příbytků a nechávala tam redukci doznívat, vychutnávala ji, jak jen to šlo.

Foremon mlčky kráčet za Taštermany. Tento druh pro něj měl tu velkou výhodu, že měl mnohem více možností vjemu než ostatní bytosti galaxie. A mohli komunikovat více než s jedním tvorem.

Pro Foremona, který ze sebe mnohdy po celá desetiletí nevydal jediný zvuk, bylo zpočátku skoro nesnesitelné, když jeho průvodci mluvili současně pěti nebo i více hlasy, protože se pokoušeli hovořit s tolika chodci. Foremon nebyl na tolik žvanění prostě zvyklý, ale časem to akceptoval jako součást svého úkolu.

„Někdo je viděl," informovali ho po čase. „Taky s nimi mluvili. Jmenují se Perry Rhodan a Reginald Bull, ale oslovují se Perry a Bully-"

„Kdy a kde je viděli?" zeptal se strážce bazaltové planiny.

Vzduch tu byl špatný, bylo to určité tím množstvím bytostí, které se ve městě zdržovaly. Všude cítil jejich výpary. Tohle Foremon vnímal velice dobře.

Už pach obou cizinců mu byl nepříjemný a teď měl pocit, jako by ho někdo strčil do sklepení plné-

ho tlejících mrtvol. Ze všech stran se na něj valily zápachy - kyselé, upocené, tlivé, hnijící.

„Před několika dny na této ulici," odpověděl Tašterman. „Pomohli jednomu Centrifaaalovi, jistému A-Ostamulovi, který teď pomáhá jim."

Foremon na sdělení zprvu nereagoval. Chytré! Cizinci si tedy vyhledali kumpány... Mállokterý obyvatel Plantagoo znal pojem propustka nebo se vyznal ve věcech Thoregonu. Nebylo tedy divu, že se jim navzdory svým zločinům podařilo navázat kontakt s domorodci.

„Může jim A-Ostamul nějak účinně pomoci?" zajímal se Foremon. „Zbraněmi a tak? Vozidly?"

Podle mimiky a gestikulace Taštermanů si Foremon uvědomil, že udělal chybu. Zbraně a jiná moderní technika v Gaalu neexistovala. Ono by to bylo ostatně jedno, protože správně vržený kámen by stačil Foremona zabít taky. A Foremon už na plamně zažil, že by ho ti cizinci byli ochotní docela klidně zabít.

Škoda, že na této planině nemohl využít svůj potenciál.

Tenhle podklad nebyl k ničemu. Byl umělý, a když o něj zabubnoval bříšky prstů, slyšel jen žalostné zvuky. To se nijak nedalo srovnávat s tím, co dokázal na planině

- nemluvě o morfování na svém oblíbeném bazaltu.

„A-Ostamul je mocný náčelník klanu," slyšel Foremon. „A má velice dobré kontakty s astroportem a s jeho velitelem. Je jedním z těch mála bohatých a mocných, kteří mohou Galorn opustit, kdykoli se jim zachce."

Aha, takhle je to tedy! Takový mají ti mizerové plán. Chtějí uletět. A jak už jsou šikovní, spřátelili se zrovna s tím Centrifaaalem, který jim může zajistit převoz!

„Kdy přiletí další loď?" zeptal se.

Opět nastala prudká debata s obyvateli města, v níž podle očekávání znovu zvítězili Taštermanové. Jak se můžete prosadit v hovoru, když váš partner mluví čtyřmi i více hlasy současně?

„Za pár dní," dozvěděl se. „Bude to CHIIZ."

Strážce teď konečně věděl dost.

Na dokončení úkolu mu příliš času nezbývalo. Na planině by si to s nimi mohl rozdat. Ale tady, v Gaalu?

Starostlivě se podíval na oblohu, kterou zakrývala mračna. Vypadalo to na další srážky. Slunce příliš svítit nebude.

Foremon velice přesně cítil, kolik může nabrat a akumulovat energie.

Tady nahoře je slunci blíž, jeho paprsky jsou intenzivnější a kon-

centrovanější než na plamně. Za hodinu rozhodně nabere víc energie, jestliže nasměruje uši na Galornskou hvězdu. Pokud se slunce vůbec ukáže.

Mraky, vlhký opar, déšť - to vše snižovalo výkon Galornské hvězdy, nebo ji úplně vyřazovalo, a Foremon skoro hladověl, protože nemohl jako na planině čerpat bez problémů potřebné minerály ze země.

Země, po které se teď musel pohybovat, byla vylouhovaná, denaturovaná, skoro nepoživatelná. Už teď pozoroval, že je pomalejší a těžkopádnější, a to ne pouze v konání, ale i v myšlení.

Nepomýšlel však na to, že by se vzdal.

•*•

„Na to zapomeňte!" pravil energicky A-Ostamul a prudce zagestikuloval. „To nemá smysl. Zkoušeli to už mnozí, ale nikomu se to nepovedlo. Našinec se do Srdce-PET nedostane."

Perry se zatvářil tvrdě. Centrifalova odpověď se mu vůbec nehodila do krámu.

Venku se zase rozpršelo. Nenáviděl jsem ten déšť, který nijak neladil s naším metabolismem. Déšť byl kyselý, nepříjemně svědil na kůži.

Obyvatelé Gaala byli těmto podmínkám dobře přizpůsobeni — tedy alespoň část, ale my ne. Byl jsem si jist, že bez aktivátorů, které se pochopitelně staraly i o regeneraci naší kůže, bychom tohle lepkavé sprchování nevydrželi.

A k tomu bylo samozřejmě chladno a nepříjemně, kam jste se jen podívali. A-Ostamul, který si říkal náčelník klanu, nás pozval do svého příbytku. Vděčil mně a Perrymu za život, proto se cítil povinován chováním, které mezi Ga-alany nebylo jistě příliš obvyklé.

Ještě jsme nezjistili, jak je klanový život Centrifaalů organizován. Nebyl na to čas. Navíc jejich klanový život vypadal náramně komplikovaně a nemusel nás zatím zajímat. K čemu se tedy namáhat?

A-Ostamulův soukromý byt měl tu neocenitelnou výhodu, že vlastnil skutečně dobrou střechu a vnitřní místnosti byly dokonce — i když nepříliš úspěšně - chráněny proti průvanu. Uvnitř stála hned dvoje tolik rozšířená kamínka.

Nemrzli jsme tedy a byli jsme v suchu. Nicméně nám nebylo příliš příjemně. Nevím proč, ale tělo a duše se za těchto podmínek nedokázaly zregenerovat.

Perry mávl rukou a A-Ostamul se na něj podíval.

„Ty nechceš zůstat v Gaalu?“

I s mými nepatrnými znalostmi domorodého jazyka goo jsem poznal, že se A-Ostamul zeptal jaksi číhavě. Důvod byl nasnadě.

Gaalo bylo značně přelidněné a jeho obyvatelé se v něm jen taktak udrželi při životě. Perry a já jsme byli nováčci, které tu trpěli jen se skřípěním zubů - další jedlíci, obtížná konkurence v boji o snesitelný příbytek a podobně. Nebylo divu, že se A-Ostamulovi docela zamlouvalo, že se nás tak elegantně zbaví.

„Správně, chceme odtud pryč,“ odpověděl Perry.

Za pár měsíců by goo z devadesáti procent rozuměl a ze sedmdesáti procent mluvil. Tohle šlo Perrymu vždycky dobře.

Pochopitelně neřekl Centrifaalovi celou pravdu.

Nedostali jsme se sem jako Moxgeřgové, Krooghové, Taštermanové a Centrifaalové lodí, nás sem vyvedl Hřib a nejradši bychom se vytratili toutéž cestou.

Jenže to bohužel nešlo...

Do Hřibu jsme nemohli vejít. Byl překryt silnou vrstvou bazaltu, kterou nepřekonáme. Ten bazalt se ustavičně obnovoval.

Mohl za to exotický tvor, který planinu a Hřib patrně střežil. Tento tvor, jehož jméno jsme neznali, měl fenomenální ale děsivou schopnost tvarovat bazalt. Ne, ni-

koli umělecky - rozhodně jsme tohoto tvarovače bazaltu nezažili jako galornského Michelangela, spíše jako vraha.

Pokoušel se nás vlnami bazaltu rozmačkat, udusit a pohřbít. Momentálně jsme neviděli možnost, jak tuto překážku na zpáteční cestě odstranit. Ani brutální silou.

Zachránil nás před ním jen útěk nahoru do Gaala.

Zbývala pouze následující strategie: pokusit se v Gaalu najít pomoc - zbraně, nástroje, přátele a spojence. Ale po této stránce to vypadalo velice špatně. Obyvatelé města nebyli příliš ochotni ke spolupráci a technické zázemí měli prachmizerné.

„Na Srdce-PĚT klidně zapomeňte. Je *zakázané*.” A-Ostamul promluvil naléhavěji a v podtónu jeho řeči zaznělo dokonce něco výhrušného - alespoň mně to tak připadalo. „Přece nebudete riskovat shifting?”

Potrvá ještě nějakou dobu, než se v goo pořádně vyznáme. Co je redukce štěstí, to už jsme věděli, toho jsme se bát nemuseli.

Jinak tomu bylo s tím podivným shiftingem. Co se ve skutečnosti za tímto pojmem skrývalo, nám zůstávalo naprostou záhadou. Všechno nasvědčovalo tomu, že shifting je jakási velice nepříjem-

ná a všeobecně obávaná procedura.

Perry se podrbal pod nosem. ^L

„Stačilo by udělat obyčejný žebřík,” zabručel. „Nebo primitivní raketu s kotvou a stabilním lanem... Čtyřicet metrů není přece zase tolik.”

„Je to *zakázané*” opakoval Centrifaaal.

Byl o něco menší než my, tak metr sedmdesát. V zásadě byl humanoidní - měl trup, hlavu, paže, dolní končetiny, oči, uši a ústa. Centrifaaalové se vyznačovali velice bledou pletí, připomínající nafouknutou bílou žvýkačku. Většina obyvatel Gaala se jim vyhýbala obloukem.

Tělo Centrifaaalů se drželo vzpřímeně díky dvěma páteřím; měli tedy trojdílná, velice široká záda. Lišily se i jejich ruce. Na pravé měli sedm prstů s dlouhými, velice ostrými drápy, které v případě nutnosti sloužily jako vražedná zbraň, před kterou měl každý úctu. Levá končetina se jim však vytvarovala v naprosto uzavíratelnou lopatu, v níž mohli přenášet rozmanité předměty a materiály.

Celo měli oproti lidem dvakrát vyšší, takže obličej vypadal menší. Přes něj běžel černý pruh, podle všeho analogie našich očí. Místo nosních otvorů měli vertikální škvíry, jejich ústa se skrývala pod

bradou a nebyla skoro vidět. Navzdory všem rozdílům jsme jejich mimiku pochopili relativně rychle.

„Vím,“ odpověděl Perry. „Ale stejně...“

A-Ostamul udělal velitelské gesto.

„Prostě se to nedělá,“ řekl tentokrát dosti hrubě. „Už hodně se jich o to pokoušelo, i s těmi žebříky, ale vždycky je chytili. A potom...“

Výhružně se na Perryho podíval.

„Riskujete život,“ varoval ho. „Vzpomínám si najeden pokus se žebříkem. Byli to dva naši. Jeden se zřítil z nesmírné výšky a druhý je taky mrtev.“

Udělal silné zamítavé gesto.

„To nikdy nepřipustím.“

„V žádném případě vás nechceme uvést do nebezpečí,“ sliboval Perry a potom se otočil ke mně. „Máš nějaký nápad?“

Už jsem nad tím problémem nějakou dobu uvažoval. Pokročilá technika, jakou jsme potřebovali, abychom se opět dostali do Hříbu, se dala najít jedině v Srdci-PET, pokud vůbec. Museli jsme se tam tedy za každou cenu dostat.

„Chytneme si jednoho robota a přinutíme ho, aby nás vzal do bunkru,“ řekl jsem a ušklíbl se. „Znáš přece moji metodu — vždycky popadnout býka za rohy.“

„A jak k tomu chceš robota přinutit?“

„Buď se na něj vyhoupneme a budeme doufat, že nás odnese do bunkru, nebo budeme předstírat že jsme mrtví a necháme se odvézt. Roboti přece odklízají mrtvolu z ulic. Kam?“

A-Ostamul se na nás zděšeně podíval, a opět dával najevo nesouhlas.

„Roboti se nedají k ničemu přinutit,“ vysvětloval. „Nedají se použít jako dopravní prostředek, shodí vás. A..., rozuměl jsem dobře? Chcete předstírat, že jste mrtví?“

Přikývl jsem. A-Ostamul se už tomuto lidskému gestu naučil rozumět.

„Kam dávají mrtvé?“ zeptal jsem se.

„Nevíme,“ odpověděl zmateně centrální klanový náčelník. „Ale určitě ne do Srdce-PET. A taky ne nazpátek... Určitě.“

„Chtělo by to chytit si jednoho robota a pořádně ho prozkoumat,“ uvažoval jsem nahlas. „Pak by se vidělo.“

Jeden z A-Ostamulových poddaných, klanových bratří nebo co, na něj začal drmolit tak rychle, že jsme mu skoro nerozuměli.

„Vy jste jednoho takového robota dostali?“

Perrymu to opět zapálilo rychleji. Krátce před redukcí štěstí už o

tom A-Ostamul mluvil, ale to, co následovalo pak, bylo tak působivé, že jsem na tuhle záležitost zkrátka zapomněl.

A-Ostamul přitakal.

„Ale je rozbitý. Už nepracuje. Nepohybuje se, nevydává zvuky.“

Rychle jsme se s Perrym na sebe podívali. Ze by tohle byla ta šance, na kterou jsme čekali?

„Můžeš nám ho ukázat?“ zeptal se Perry rovnou. Jen já ale mohl z jeho hlasu poznat, jak už se nemůže dočkat, aby měl toho robota v rukou.

A-Ostamul zaváhal a já tušil, co se v něm odehrává.

Ten, kdo žil v Gaalu už delší čas, uzavřel sám se sebou kompromis. Smířil se se všemi nedostatky, které tento život přinášel, protože se chtěl podílet na redukci štěstí. Redukce štěstí se konala zřejmě jen tehdy, když se Gaalané chovali podle androidova přání.

Nikdo si tedy netroufal tímto konsensem otřást. Zřejmě nebylo možné mít obojí současně - redukci štěstí a hmotný blahobyt. Android byl prostě mocnější a nikdo si ho netroufal rozzlobit a ohrozit tím další redukci štěstí.

„Za pár dní přistane CHIIZ,“ řekl A-Ostamul náhle. „Znám se dobře s velitelem lodi. Můžu vás na ni dostat.“

„CHIIZ přiveze nové obyvate-

le,“ dodal jeden z jeho kumpánů. „Pak tady bude ještě těsněji a nepříjemněji...“

Podívali jsme se s Perrym iia sebe.

Jasně. Pokoušejí se nás od našeho záměru odradit. Cesty z Galornu byly zřídka, a jestliže se A-Ostamul nabízel, že nám takovou cestu zařídí, pak z toho jasně vyplývalo, že se bojí, abychom androida nenaštvali a oni nepřišli na delší dobu o redukci štěstí - nebo aby je nečekal ten obávaný shifting.

Perry se usmál; řekl bych, že falešně.

„Pouvažujeme o tom,“ slíbil přívětivě. „A teď bych se rád podíval na toho robota.“

•*•

Musel tam ležet už dlouho. Růžový plášť pokrývaly vlhké, tmavozelené skvrny, patrně mechy a mikroorganismy. Zřejmě byl nefunkční už léta, ne-li desítky let. „Jak se to stalo?“ zeptal se Perry.

Jeden z A-Ostamulových lidí nás zavedl k tomu odlehlému místu, kousek za Jih-TŘI. Jmenoval se F-Dulcher a nezdálo se, že je to nějaký velikán ducha nebo slova. Nechápal se na nás podíval.

„Kaput," řekl Rhodan trpělivě a ukázal na robota. „Proč?"

Po černé oční pásce přejely podivné stíny. Zatím jsme se setkali jen s takovými Centrifaaaly, kteří chodili v černém. Když si k tomu přidáte černou pásku a světlou pleť, pak vám mohou připadat jako národ funebráků.

„Proč kaput?"

F-Dulcherovi to zřejmě začínalo zapalovat.

„Áááá," vyhrkl najednou a prováděl divoká gesta. „Ssst! Bum!"

„Rozuměl bych tomu, že robota zasáhl blesk."

Bylo to celkem rozumné vysvětlení. Technické nehody podobného druhu se děly i v Mléčné dráze, sice zřídka, ale děly. Musela se sice sejít řada okolností, aby blesk zasáhl robota a vyřadil ho z provozu, ale nemožné to nebylo.

„Aha," zabručel Perry a podrobně si robota prohlížel. „Tady je to vidět. Blesk nechal spálené místo."

Viděl jsem, jak na něj Centrifaaal civí.

Patrně se zde dělo to, co na mnoha světech Mléčné dráhy. Centrifaaal jistě znal kosmické lety a pokročilou techniku, jinak by tu nebyl. Patrně však patřil k těm, jejichž technické znalosti se omezovaly na vypínání a zapínání knoflíků a na *zacházení* s dálkovým

ovladačem. Bytosti, které skutečně věděly, jak to uvnitř takových strojů a přístrojů vypadá, jak fungují a jak se dají spravit, v něm vzbuzovaly respekt, pokud mu ne-naháněly pověrečnou hrůzu.

Když Perry zkoumal, jak by se dostal robotovi pod plášť, Centrifaaal pro jistotu ustoupil.

Pár škrábanců a vypouklin nasvědčovalo tomu, že se ho pokoušeli otevřít už obyvatelé Gaala. Očividně se však daleko nedostali-

„Aha," řekl Perry spokojeně a usmál se. „Vím kde, jak a proč..."

Robot patřil mezi mísovité typy, které byly v Gaalu běžné a lišily se pouze velikostí.

Tento byl polokulovitý o průměru dvou metrů a o něco nižší. Plášť měl ocelový a pokrytý organickým materiálem, který se na něm za léta nasbíral a usadil. Nahoře na polokouli spočívala deseticentimetrová deska, která byla o dlaň širší než koule, jež se nacházela pod ní. V tomto prostoru se zřejmě skrýval pohon a další technické systémy.

„Hm!" zabručel Perry. Tenhle zvuk jsem nesnášel, zvláště když ho vydávali doktoři. Zpravidla po něm následovalo neblahé mlčení a potom buď nepříjemná diagnóza, nebo aspoň nabádání, že bych měl to a to..."

„Tak co, jaká je diagnóza?" ze-

ptal jsem se. „Můžeme pacienta resuscitovat?“

Perry potřásl hlavou. „Podivné,“ zabručel.

Přistoupil jsem k němu a podíval se do otvoru, který odkryl. I mně to vyrazilo dech.

„Syntronová technologie,“ konstatoval jsem zděšeně. „Velice pokročilá syntronová technologie.“

Tohle jsme tedy nečekali. Existovali sice roboti různého druhu, i pozitroničtí, kteří se však v Mléčné dráze považovali za zastaralé. U nás byly syntrony základem technických přístrojů, všechno ostatní se považovalo za zpozdilé, moc drahé, příliš primitivní a především velice pomalé.

„Samozřejmě nevíme, jestli je Galorn pro Plantagoo typický svět,“ uvažoval Rhodan nahlas. „Ale město a planeta na mě nepůsobí zrovna jako světová výstava techniky. Spíš jako zálesácká díra.“

Pochopil jsem, kam míří.

Syntronová technologie byla podle něj v Plantagoo rozšířená, možná ne všude, ale nebyla ničím výjimečným, žádná exkluzivní vysoce pokročilá technologie, která byla vyhrazena jen ojedinělým uživatelům. Kdyby někdy došlo ke kontaktu mezi Galaktikou a Plaritagany, pak bychom před sebou měli rovnocenné partnery.

Bezděky jsem se podíval k obloze.

Viděl jsem jen pár hvězd, sluncí, o nichž jsme nevěděli, kde bychom je na naší hvězdné obloze hledali. Neměli jsme ani žádný záchytný bod, jak daleko jsme od domovské galaxie. Kolik milionů světelných let? Nebo ještě víc?

A co když vedle přemístění v prostoru prostřednictvím Mostu došlo i k časovému posunu?

Most a Hřib měly něco do činění s manipulací časoprostoru; události na Trokanu to jasně dokazovaly. Nedalo se tudíž vyloučit, že vedle cesty přes miliony světelných let jsme vykonali i cestu časem, možná miliony let do minulosti, možná miliony let do epochy, která se z našeho pohledu uskuteční až ve vzdálené budoucnosti.

Ale ať už tomu bylo jakkoli: syntrony u nás, syntrony v Plantagoo - vypadalo to na souběžnost času. A jestliže se tato technologie užívala na světě jako Galorn, pak nemohla být pro Plantagoo příliš nezvyklá.

„Vidíš, co se porouchalo?“

„Všelicos, jak to vypadá,“ povzdychl si Perry. „A nemáme nářadí.“

Zašklebil se na mě.

„Ale ten nejlepší ze všech nástrojů máme,“ řekl optimisticky a po-

klepal si na čelo. „Rozum, a teď ho použijeme.“

„Pokud dřív nepadnu hlady," zavrčel jsem. Nesnášel jsem, když jsem musel žít a pracovat s prázdným žaludkem.

„Nepadneš," namítl Perry. „Jakmile vletíme do bunkru, kamaráde, tam bude jídla!“

Perry je poctivec, to musím opakovat pořád dokola. Dokáže sice lhát, když je to bezpodmínečně nutné; ale musí si vždycky dávat ztraceně pozor, aby svým způsobem nepustil zadními dvířky pravdu.

Bylo docela možné, že bunkr je tak narvaný potravinami, až praská ve švech, ale to nic neměnilo na tom, že se tomu jídlu dalo říkat spíš žrádlo nebo krmivo, než potrava.

Zašklebil jsem se na něj a ukázal na robota.

„Pak máme aspoň dost velký koryto," řekl jsem a dal se do práce.

Po několika dnech jsem poprvé cítil jakousi naději, že se z toho přece jen dostaneme.

•••

Foremon si spokojeně prohlížel své dílo.

Past byla jednoduchá, přímo primitivní, ale fungovat bude, přesně jak si strážce představoval.

Zatím už s jistotou věděl, že Perry a Rhodan jsou i nadále v Gaalu.

Foremon použil oba své Taštermany jako špicly a posly. Vykonyvali svou práci ochotně a šikovně. Dozvěděl se od nich i to, že se Perry a Bully zajímají o Srdce-PĚT. Doslechl se, že přemýšlejí, jak by se do srdce města dostali.

Foremon si vyvodil příslušné závěry.

Třebaže měl potíže s akumulací energie a příjmem minerálů, mozek mu pracoval stejně jako předtím přesně a spolehlivě.

Už nikdy nesmí ty dva podcenit. Jsou až příliš cílevědomí, velice protřelí, opatrní a schopní i té nejhorší brutality.

Foremon z toho zatím logicky vyvodil, že by mohly existovat jakési důvody, proč zabili posla Thoregonu.

Nebyl však jediný důvod, aby zničili jeho Kameňáčka. Udělali tak jedine z čiré radosti z vraždění, hnusného potěšení ze surovosti a týrání jiných bytostí. Takže si už z ohledu na všeobecnou bezpečnost zaslouží okamžitou smrt. Nejdříve jim však musí sebrat propustku.

Dostane je, a už věděl kde.

Nepochyboval o tom. Dříve či později ti dva objeví stejný přístup, jaký použil on. Jsou tvrdošíjnější a

dost protřelí, aby to dokázali -a Foremon neměl nic proti.

Jen ať si přijdou. Bude to jejich smrt.

Připravil prostinkou past, založenou na principu páky a na tom, že ve stupních, vedoucích do Srdce-PĚT, jsou aspoň stopy bazaltu, který dokáže ovlivňovat.

Jednoho dne — Foremonova trpělivost neznala hranic — určitě přijdou a objeví schody. A pak je s nimi konec...

Skoro udiveně přitom registroval skutečnost, že se mu představa, jak je zabije, už zdaleka nelíbí tolik jako předtím.

Jeden Tašterman se k němu podlézavě přiblížil.

„Co je?“ zeptal se Foremon.

„Ti dva zločinci zřejmě vypracovali nějaký plán,“ prozradil noh-sled s úctou. „Pustili se do porouchaného robota a dělají na něm už několik hodin.“

Foremon na to neřekl nic, radši si to důkladně promyslel.

Viděl mísovité roboty při práci. Přidělovali potravu, ošacení a kamínka, jaká si opatřil i on. Dále se starali o pořádek ve městě a odklízeli mrtvolu.

Kdyby na to byl Foremon biologicky vybaven, určitě by se teď rozesmál. Nedokázal potlačit jistý pocit obdivu k těm dvěma mizerům, ale trochu ho i zamrazilo.

Děsilo ho, jak ti dva jednají nezvykle tvrdě a krutě - vždyť přece zabili čtvrtého posla Thoregonu. Rovněž ho lekalo pomyšlení, že možná nebude s to je zastavit. Představa, že v tomto boji sám zahyne, ho neděsila, spíše měl strach, že prohraje a selže.

Jen jednou - v těchto dnech a týdnech — stál jako strážce planiny a strážce Hříbu před skutečnou výzvou a nedokázal zločince zastavit. Dál byli aktivní, neuvěřitelně mazaní a brutální, nebezpeční v rozsahu, jaký si dříve nedokázal představit.

„A čeho dosáhli?“

„Robot se pohybuje a vydává zvuky.“

Tašterman ony zvuky napodobil, patrně velice přesně, ale Foremonovi to nijak nepomohlo. Jeho špeh dokonce zaznamenal jejich rozhovor a reprodukoval jej, ale nebylo to k ničemu. Řeč těch bytostí byla Foremonovi i nadále nesrozumitelná, pouze si už byl naprosto jist, že jeho zvědové našli skutečně ty dva.

„Ponesete mě,“ rozhodl a nechal se zvednout.

Procházet městem sám považoval za sebevraždu. Na hřbetě statného Taštermana se navíc dostane k cíli mnohem snáze.

Aby se k tomuto cíli dostal, musel překonat kus volného prostoru

mezi jednotlivými čtvrtěmi. Třeba se mu naskytne příležitost osvěžit zásobu energie a dodat tělu minerály.

Nutně to už potřeboval.

Strážce planiny tušil, že zanedlouho dojde k poslední bitvě. O jejím výsledku však už měl jisté zdrženlivé pochybnosti...

•*•

„Víš co mi celou tu dobu vrtá hlavou?“ zeptal jsem se tiše.

Robot, kterého jsme podle barvy nazvali Čuníkem, se vznášel kousek nad zemí. Už jsme věřili, že ho dáme do pořádku.

Centrální syntronické řízení jsme vypnuli a vyjmuli ze systému. Pak jsme propojili přepálené vedení a do robotových segmentů opět přivedli energii.

Vyšlo to. Antigrav byl funkční, pracovalo i vnitřní řízení, které se staralo o to, aby robot létal správně. Pouze nevěděl kam.

„Ještě ne,“ odpověděl Perry.

„Představ si, že bychom ještě pořád žili v době, kdy jsme se připravovali na první let na Měsíc.“

Perry se usmál a pokračoval v práci.

„Fajn,“ řekl. „Představuji si to.“

„A teď si představ,“ že se my dva půjdeme někam projít a přes cestu nám přeběhnou dva mimozemšťá-

ni — Rumalové, Epsalerané, Oxtomi, Ferroni nebo tak. Humanoidi, ale na první pohled mimozemšťani.“

„Dobře. No a?“

„Jak bys reagoval? *Jak bys reagoval tenkrát, abych se vyjádřil naprosto přesně?*“

„Zvědavě,“ odpověděl Rhodan. „Neměl bych strach a nebyl bych dotěrný. A už vůbec ne agresivní.“

„Tak proč se k nám v Gaalu nechovají zrovna tak? Dobrá, žijí tu velice různé národy, takže místní jsou na styk s bytostmi z jiných světů zvyklí. Ale i pro Gaalany, kteří mají zkušenosti s kosmickými lety, jsme přece jednoznačně exoti.“

Perry se na mě podíval. „Už tuším, kam míříš,“

„A navíc mluvíme naprosto neznámým jazykem a neumíme ani slovo tím jejich. A přesto dělají, jako by se nic nedělo.“

Perry zvolna přikývl.

„Dobře,“ uznal. „A co z toho vyzvozuješ? Popisuješ to naprosto přesně, ale jaké z toho pro nás plynou důsledky?“

Pokýval jsem hlavou.

„Vyvozují z toho,“ řekl jsem zvolna, „že se v této galaxii o existenci našeho druhu ví. Asi tak, jako když při procházce lesem uvidíš pár skřítků, nebo když na břehu moře narazíš na nějakou tu vílu...“

„Myslíš si tedy, že existují Plantagané, kteří nám jsou podobní jako by nám z oka vypadli — a to buď skuteční, nebo jako legenda, která se všeobecně respektuje?“

„Tak nějak," přikývl jsem. „Tudíž Plantagoo nemůže být zase tak šíleně daleko od Mléčné dráhy. Nějaké spojení mezi námi a těmi humanoidy, kteří nám jsou tak podobní, být musí. Navíc mám takový dojem, jako by naši dvojníci měli v této galaxii jakousi váhu, dost značnou. Proč se směješ?“

„Tvá dedukce je velice působivá," řekl Perry. „Ale patrně chybná.“

„Jak to?“

„Tvé teze a dedukce spočívají na základním předpokladu, že se obyvatelé Plantagoo chovají přesně tak, jak bychom se chovali my. Jenže to je jen pouhá hypotéza, nic víc. Nevíme nic, nebo velice málo, o jejich chování. Dejme tomu: kdyby se Taštermanové ukázali na Zemi, lidi by na ně asi i dodnes civěli a potají je pozorovali. To je však naše chování, možná typické pro nás, ale nikde není psáno, že se tak musí chovat všechny bytosti.“

Podíval se na mě a potřásl hlavou.

„Tím bychom tu tvou spekulaci měli za sebou," pravil. „Ale špat-

né by to nebylo. No, myslím, že už to bude..."

Vydechl si.

Věděl jsem, co udělal. Částečně odpojil řídicí mozek robota a přepnul jej. Stroj fungoval, byl schopný letu, ale řídit ho budeme my.

Perry se na mě podíval. Vypadal zuboženě. Tenhle výlet na Galorn náš stál prakticky veškeré rezervy, fyzické i psychické.

„Už nemám chuť dál čekat," řekl Perry a podrbal se na spánku. Jestliže je skutečně tak unavený, jak vypadá, pak je s podivem, že se ještě drží na nohách. Ani já se necítil dvakrát nejlíp.

„Kolik může být?" zeptal jsem se a podíval se ven. „Pokud se nemýlím, pak velice časně jít. Město se brzy probudí.“

„A ukážou se první roboti. Jsi připraven?“

Zhluboka jsem se nadechl.

Svaly a kosti mě bolely, oči pálily; možná únavou, možná z ranní mlhy.

„Tak to nastartujeme," řekl jsem a vlezl jsem do robota.

Desku Perry odstranil, místa jsme tedy měli dost. Prostor navíc stejně nestačil na to, abychom se v něm skryli — vykukovali jsme z něj po pás.

„Bude to risk," zabručel Perry. „A nemáme zbraně." Také se zhluboka nadechl. „Takže nám drž pal-

ce, tlust'ochu," řekl a nastartoval robota.

Tlust'ochu! Už jsem musel shodit tolik, že spíš vypadám jako bráška toho chlápka, co nám dělal peklo na bazaltové planině.

Robot pár centimetrů poklesl pod naší vahou, ale pak se opět srovnal. Perry spokojeně zabručel. Řídit robota ručně bylo trochu namáhavé, ale Perry to docela zvládl.

Robot se vznesl šikmo vzhůru. Perry ho nechal vystoupit jen do takové výše, aby na nás Gaalané nemohli.

„Kam? K bunkru?“

Byl to riskantní plán a věděli jsme to. Jestliže nás objeví a poznají...

Robot se rozletěl a opustil území Jihu-TRI, kde jsme ho objevili a spravili. Perry ho vynesl ještě výš, takže jsme měli do jisté míry dobrý výhled na tuto čtvrť.

Robota jsme sice měli pod kontrolou, ale do větší výšky než necelých čtyřicet metrů jsme ho nedostali. Překážka mezi slumy a centrem se tedy nedala překonat. Ať už to město zbudoval kdokoli, byl velice důkladný a postupoval zásadově.

Bunkr bylo vidět už z dálky. Trčel z betonové hradby, která obepínala Srdce-PĚT. Už byly vidět i výstupy, jimiž roboti vylétávali.

Olízl jsem si rty. Blíží se rozhodující okamžik.

První otázka: zjistí někdo, že v robotovi letíme my?

Odpověď zněla ano. Obyvatelé města náš trik odhalili. Křičeli a gestikulovali. Viděl jsem, jak se sbíhají na ulicích. To však bylo všechno.

Perry se hlasitě nadechl.

Odvahu má, to vím. Tím však není řečeno, že neznáme strach.

Blížili jsme se k bunkru.

Ostatní roboti letěli od něj. My jediná přímo k němu. Bezděky jsem zatajil dech.

Zatím jsme na bunkru neviděli jediné dělo nebo něco podobného. Mísovití roboti nebyli nikdy ozbrojeni, aspoň pokud jsme si všimli. Viděli jsme však jen část galornské reality. Třeba nás teď čeká nepříjemné překvapení.

„Ouha!“

To byl Perry a výraz jeho úžasu.

„Co vidíš?“

Ukázal doprava.

A pak jsem ho spatřil a chtě nechtě jsem zaklel. Byl to on, Strážce planiny, tvarovač bazaltu, tato exoticky vyhlížející bytost, která nás málem zabila.

„To by mě zajímalo, co ten tady chce," řekl jsem a upřeně jsem se na kostlivce zadíval. Strážce Hřibu musel být zatraceně odvážný, když si troufl na veřejnost, kde ho

mohlo jedno neopatrné žďuchnutí klidně změnit v hromádku střepů.

Viděl jsem, že se proti hrozícímu nebezpečí zajistil. Byli s ním dva Taštermanové. Jeden ho dokonce nesl, druhý ho zajišťoval ze stran. Silní Taštermanové, připomínající vysoké pařezy a příslušně stabilní, měli všechny přednosti, které byly pro takovou práci zapotřebí.

Kostlivec se skoro ani nehnul. Vystrčil jen ty nápadně velké uši. Že by jimi zachytával sluneční energii?

Podíval jsem se nahoru a zaklel.

„Co je?“

„Dneska bude výjimečně krásně. Slunečno, a přesně to náš kostnatý přítel zřejmě potřebuje, aby načerpal potenciál.“

Perry nespouštěl oči z otvorů v bunkru.

„Za chvíli to bude,“ řekl. „Pak se toho strážce zbavíme. Zřejmě se taky nemůže dostat do města jen tak.“

Poskočil mi ohryzek.

Nevypadalo to dobře. Před námi byl vstup do bunkru. Ve velkém, polotmavém prostoru, který se rozkládal za otvorem, se cosi kovově lesklo. Viděl jsem něco světlého, protáhlého, a jako by to mířilo na nás.

Za pár okamžiků...

Dělalo mi potíže udržet oči ote-

vřené a hledět do toho přítmí. Přál jsem si, aby na mém místě byl Ro-nald Tekener. Tomu smíškoví ani podobné případy nepřipadaly dost riskantní. Pouze podle zrychleného dechu jsem poznal, že i Perry je značně napjatý.

„To nevypadá jako zbraně,“ řekl tiše a usmál se. „Asi nějaké potrubí...“

Polkl jsem a robot se dál přibližoval ke vstupu.

Poslední pohled doprava. Neznámý z bazaltové planiny se za námi díval. Jako obvykle na něm nebylo nic vidět. Něco jako pocity třeba ani nezná.

Odolal jsem pokušení udělat na něj dlouhý nos nebo ho jinak naštvat. Naše postavení bylo stejně jako předtím velice kritické a nejisté. Hlasitě jsem vydechl.

Robot vlétl do prostorné haly, zvolna klesal a nakonec zastavil kousek nad zemí. Rychle jsme ho opustili.

V hale poletovalo ještě šest dalších robotů, ale nevšímali si nás. Tím se právě liší živé bytosti od robotů: lidé jsou k sobě podezřívaví. Robot, pokud není jinak naprogramován, je v takové situaci netečný.

„Pryč odtud,“ vyhrkl Perry a ukázal směr.

Vzadu jsme viděli jakési dveře. S uspokojením jsem konstatoval,

že směrem k Srdci-PĚT podlaha lehce stoupá.

Držel jsem se Perrymu po boku, a zatímco zkoumal cestu, já se ohlížel po něčem užitečném. Třeba po zbrani, i kdyby to byl jen obyčejný obušek z masivního kovu... Potřebovat můžeme všechno.

Perry došel ke dveřím. Chvilí naslouchal. Přivřel oči a potom rychle zavrtil hlavou.

Nic.

Dveře se tiše otevřely a za nimi se automaticky rozsvítilo. Perry se ušklíbl.

Skvělé. Jestliže se rozsvítilo, jakmile jsme vstoupili, znamená to, že tam není nikdo jiný, kdo by potřeboval umělé osvětlení-jinak by se tam svítilo už před naším vstupem.

Přiskočil jsem k Perrymu.

„Potraviny," zašeptal a usmál se. „Aspoň podle nálepek..."

Logické, ale takováhle logika mohla jít často vedle. Co najdeme v konzervě, na které je vyobrazen hrášek? Správně, hrášek. A na konzervě s kukuřicí? Ovšem, kukuřici. A co je pak v balení, na němž je vidět rozesmáté buclaté mimino? Nebo v plechovce se psem?

Logika sem, logika tam, cítil jsem, jak mi kručí v žaludku. Chtěl jsem se konečně pořádně nadlábnout. Tady v Gaalu jídlo stačilo •

akorát k tomu, abyste nechcípili hladu. Pokud se takhle jí v celém Plantagoo, pak jsem pro ti jakémukoli navazování diplomatických styků...

Perry se opatrně rozhlédl. Všímal si i podlahy. Byl na ní jen prach - před námi. Za námi však zůstaly jasné stopy.

„Sem už věky nikdo nevstoupil," konstatoval Perry a úlevou si vydechl. „Zatím jsme tedy v bezpečí."

Snad...

Místnost byla temperovaná, bylo tam teplo, úplně jinak než venku. Nebyly tu žádné kyselinové výpary, i to byla úleva po posledních dnech. Protáhl jsem se.

Ted' ještě něco teplého k snědku a pak hurá do peřin...

Perry se usmál.

„Na tobě je tak zřetelně vidět nač myslíš, že by to snad nahmatat i slepec. Vzpamatuj se, tlust'ochu! Na odpočinek není ještě čas. Nejdřív to tady musíme prozkoumat."

Jenom jsem zavrčel.

Za čtvrt hodinu jsme místnost prozkoumali - byly tam potraviny a suroviny na výrobu oděvů.

„Materiál sem patrně přichází z lodí. Roboti ho pak zpracovávají a rozdělují," usoudil Perry.

„Pak už mě nic nepřekvapuje," zavrčel jsem a představoval si, jak asi roboti připravují jídlo. Zřejmě

tupě dodržovali návod na nálepkách. Kvalita jídla by tomu odpovídala.

Ukázaly se další dveře. I ty se daly snadno otevřít a i za nimi se rozsvítilo.

Dílna...

Pět šest strojů zřejmě čekalo na opravu. Byly rozloženy více či méně na prvočásti, stály a ležely tam. Starali se o ně kolegové roboti.

„Vidíš, co vidím já?“

Přikývl jsem.

První náznaky jsme registrovali už venku, tady se nedaly přehlédnout. Gaalo, patrně celý Galorn, je zóna, do které se už neinvestuje, kde všechno zvolna dochází a končí. Když se něco porouchá, nouzově se to opraví, dokud se to nerozpadne definitivně. Patrně z pěti rozbitých robotů dávali dohromady jednoho, který by se dal jakžtakž použít.

Stroje nebyly prorezivělé, na to měly dostatečně kvalitní materiál, opotřebení se však přehlédnout nedalo.

„Proč se vůbec namáhají?“ podivil se Rhodan.

Pokrčil jsem rameny a rozhlédl jsem se. Konečně jsem našel, co jsem hledal.

Kovovou tyč, na prst tlustou, patrně z tvrzené oceli. Shýbl jsem se pro ni. Stačilo ji jen otřít a pak máme...

Ale na androida by nestačila.

•*•

Ukázal se náhle, naprosto tiše.

Byl vysoký asi metr pětadesát a vypadal skoro jako člověk. Měl černé oči a byl naprosto ne-ochlupený, aspoň na těch částech těla, jež jsme viděli. Nos nikde, ale ústa měl. Kdybyste zapomněli na chybějící nos, pak byste androidu strážci z obličeje vyčetli hluboký žal. Jen slzy chyběly.

Zvedl jakousi hnusnou, nebezpečně vyhlížející zbraň, namířil na nás a chystal se stisknout spoušť.

Naštěstí zamířil nejprve na Perryho Rhodana, který reagoval svou legendární rychlostí.

Vrhl se stranou a strčil do jednoho vznášejícího se robota, který čekal na opravu. Robot byl bez pohonu a drželo ho jen antigravitační pole. Po Perryho nárazu se rozletěl vysokou rychlostí na androida, který tak rychlou reakci nečekal.

Než se vzpamatoval z překvapení, já už skočil do úkrytu a metal jsem po něm vším, co, bylo po ruce.

„Rozdělíme se a setkáme se později,“ ozval se Perry ostře.

Já zůstal v úkrytu. Dál jsem házel součástkami a všelijakými kusy kovu. Podařilo se mi zasáhnout jedno světlo.

O něco později trefil Perry dru-

hé a celá místnost se opět ponořila do tmy.

Robotům to zřejmě bylo naprosto jedno a pokračovali ve své činnosti. Androidovi to však vadilo. Dal se rychle na ústup a místnost opustil.

Otočil jsem se nalevo.

Přede mnou se rozsvítila dlouhá chodba. Na konci dveře, za nimi schody. Vzal jsem je po dvou, dál s tyčí v ruce. Hlad a touha po měkké a teplé posteli mě najednou přešly.

Ještě jedny dveře, a pak napravo. Další brána, kterou jsem rozrazil loktem...

A bylo to.

„Srdce-PĚT!“ vyhrkl jsem. „Hele!“

Čekalo nás zklamání jako hrom.

Srdce-PĚT, centrum Gaala, místo, které bylo tak silně a účinně chráněno, ta nedotknutelná oblast - bylo opuštěno.

Neviděl jsem jedinou živou bytost.

Ani Moxgerga, ani Kroogha. Nebyl tam jediný Tašterman ani Centrifaaal. Naštěstí jsem však neviděl ani androida.

„To snad ne,“ zabručel jsem užasle. „Město duchů! Počítal jsi s tím?“ zeptal jsem se Perryho, který právě v té chvíli vyšel z jiných dveří a překvapeně se zarazil. „Počítal jsi s městem duchů?“

Jen zavrtěl hlavou.

„Pojď,“ vybídl mě. „Nejdříve musí být mezi námi a androidem co největší prostor. Třeba se brzy vrátí s posilou. Sice v to moc nevěřím, ale riskovat se mi nechce.“

Srdce-PĚT skýtaló úžasný a zároveň děsivý pohled.

Tato oblast Gaala byla pod dozorem a byla udržovaná. Ulice se skvěly čistotou. Široké byly deset metrů a z jakéhosi materiálu černého jako smola. Probíhaly velmi přesně a pravidelně.

Domy měly střechy, dveře a okna. Fasády byly čisté, bělo-skvoucí, jako by je nedávno nahodili.

Veškeré dveře byly otevřené...

„Vypadá to jako nějaký hřbitov,“ poznamenal Perry.

„Nebo jako past,“ dodal jsem.

Necítil jsem se tam dobře. Nejdříve jsem dost přesně nevěděl, co mi vadí, ale Perry to řekl velice výstižně. Srdce-PĚT skutečně vypadalo jako hřbitov, bylo skoro sterilně čisté...

Měl jsem pocit, že svou přítomností ono místo znesvěcuji. Pociť, který jsem nikdy neměl ve Hřibu nebo na té bazaltové planině.

„Tak proč tady pořád přistávají lodí?“ zeptal se tiše Perry.

„Jsi si jist, že přistávají tady?“ namítl jsem. „Náhorní plošina je velká dost.“

Perry potřásl hlavou.
„Řekněme to cynicky. Je na Galornu kromě Srdce-PET a Hříbu něco, kvůli čemu by se tady vyplatilo přistát?”

Zavrtěl jsem hlavou. Perry měl absolutně pravdu.

Srdce-PET bylo skutečně velice působivé místo. Měl jsem pocit, že tuto část města chrání a střeží náročná technika.

Naprostu netknuté fasády mohly znamenat jen jedno: Srdce-PET je chráněno i před galornským leptavým deštěm.

Srdce-PET bylo také vyhříváno. Náramek ukazoval čtrnáct nad nulou, na můj vkus sice trochu chladno, ale podstatně tepleji než v okolním přirozeném prostředí, kde se teploty pohybovaly kolem nuly.

Srdce-PET bylo klidné místo. Žádný hluk, hektický chaos, žádný chvat - jen klid a mír jako na hřbitově.

„Musíme přidat,” navrhl Perry. „Android určitě zalarmuje všechno, co má. Strážní a kontrolní zařízení, roboty; čert ví co tady všechno na ochranu Srdce-PET je. A sám taky nezůstane nečinný.”

Přikývl jsem. Prvního cíle jsme tedy dosáhli, srdce Gaala. A zažili jsme překvapení. Teď se musíme dohodnout na strategii. Neboť všechno bylo jasné na první po-

hled: tady nenajdeme nikoho, s kým bychom si promluvili.

Což bylo víc než k naštvání.

Co jsme vlastně udělali, že se s námi zachází takhle? Nic! Použili jsme Mostu do nekonečna, to bylo všechno - a podle Perryho byl tento Most určen speciálně pro něj. Nejdříve jsme našli ten arzenál mezi dvěma vzdálenými galaxiemi, který byl již před dávnými časy totálně zpusťován. Pak jsme se dostali na tuto planetu a strážce Bazaltové planiny na nás v podstatě okamžitě zaútočil.

Nyní jsme v Srdci-PET a už se na nás zase chystá štvance.

Venku a dole čeká Strážce planiny, aby to s námi skoncoval, a někde v Srdci-PET pobíhá ten ozbrojený android a číhá na nás. Navíc je mizerné počasí, ještě horší jídlo, málo spánku a především stále více otázek a stále méně odpovědí.

Perry ukázal na jeden dům, necelých padesát metrů od nás. I tam bylo otevřeno.

„Zkusíme to,” řekl. „Nepočítal jsem s tím, že tady nikdo nežije. To mění všechno. Musíme si připravit naprosto jinou koncepci...”

Neradostně jsem se usmál.

Prima, a to všechno daleko, předs daleko od domova, tak daleko, že jsme ani nevěděli, kde bychom měli Mléčnou dráhu hledat.

„Jdi napřed," navrhl jsem. „Půjdu za tebou."

Dům, který si Perry vybral, měl dvě podlaží, vypadal čistě a útulně. A nevině...

Přesto jsem se necítil valně. Něco, jakýsi zdánlivě zcela podružný detail, ve mně vyvolával šílený řetězec asociací, na jejichž konci zůstával pocit nevolnosti v žaludku.

Heslo znělo „růžová".

Růžová.

A pak mi to došlo.

Planina kalichů na Nundoru, v Hirdobaanu, v panství Gomaše Endreddeho. Kalichy naplněné jakousi růžovou hmotou, jež nás vábila...

Tady na Galornu a uvnitř Srdce-PET tomu bylo podobně. Došlo mi to teprve, když už bylo příliš pozdě na návrat.

•*•

Foremon se díval za vetřelci.

Nezklamali ho. I když mu opět unikli, mohl být sám se sebou spokojen. Začínal těm cizincům' rozumět.

Když mu Tašterman vyprávěl o porouchaném robotu, Foremon hned vytušil, že Perry Rhodan a Reginald Bull mají s tou troskou naprosto speciální plány.

Skutečně se jim podařilo robota

« opravit a podřídit si ho. Ten Perry je každým coulem vůdčí osobnost.

Foremon se přeptal Taštermanů. Nedokázali si představit, jak by to ti vetřelci udělali. Mísovití roboti jsou přece galornská technika, pro obyčejné Gaalany něco nepochopitelného. Ne, ujišťovali Foremona, nikdo na Galornu by nedokázal takového robota spravit - natož aby ho přeprogramoval.

Z toho vyplývalo, že vetřelci patří k takovému civilizačnímu a kulturnímu stupni vývoje, který je srovnatelný s Galorňany. Ne, chyba, v lepším případě je tu pouze stejný civilizační stupeň. Po kulturní stránce jsou Galorňané mnohem výše než tito vetřelci, kteří bez jakéhokoli motivu zabili posla Thoregonu a Kameňáčka.

Foremon byl schopen sebeanalýzy do takové míry, že by to překvapilo i Ce Rhiotona. A tak mu při kontrole vlastních myšlenek a pocitů neušlo, že rozhodně víc myslí na své kamenné dítě, než by se podle chladné věcné logiky dalo vysvětlit.

Ano, v podivných prchavých, vnitřně rušivých okamžicích, měl Foremon pocit, že zničení Kameňáčka je ten největší zločin, kterého se vetřelci dopustili. Nebo jinak: „zabití" kamenného dítěte ho motivovalo mnohem silněji, než

vražda posla Thoregonu. Vysvětlit si to však nedokázal.

Nicméně dospěl k názoru, že by vetřelce neměl hned zabíjet, ale nejdříve s nimi nějak promluvit. Nevěděl, jaké od nich čeká odpovědi, pouze cítil, že jejich přítomnost a jejich chování jeho světem otřesou. Cítil, že si nepřeje zmatek v mysli. Stačilo na to jen pomyslet a už se v duchu třásl.

Jeho svět byl kamenný, změny v něm byly záležitostí věků, nikoli týdnů nebo dokonce hodin... A přesto ho tito cizinci přinutili k takovým děsivým změnám.

Další závěr: jestliže Perry a Bully něco takového dokázali, pak jsou jako protivníci mnohem nebezpečnější, než se domnívá. Foremon si nebyl dost dobře jist, co vlastně na Galornu střeží. Chápal, že se jedná o poměrně nepatrný úsek mnohem větší skutečnosti, a že jeho životním úkolem, vlastním smyslem celé jeho existence, je tuto nadřazenou realitu chránit a střežit.

Tato skutečnost, tento kamenný kosmos byl cizinci ohrožen — silněji, než si Foremon dokázal představit. Možná by si to nedokázal představit ani Ce Rhioton...

Tím spíš musí cizince zastavit.

Aspoň už věděl, na čem je.

„Odneste mě zpátky na místo, kde jsme se setkali," poručil a Taš-

termanové poslušně zamířili k Západu-ČTYRI.

Foremon byl zvědav, co vetřelci ve městě provedou. Zapálí je? Zpustoší, vyrabují, vykradou?

Škoda že je musí zlikvidovat. Jsou náramně zajímaví, pro něj naprosto nová a nepředstavitelná forma života. Už jen to, co provedli!

Kdo a jak přišel na nepochopitelný nápad zabít posla Thoregonu a sebrat mu propustku? Takovýto čin byl v jeho duševním kontinuu naprosto nepochopitelný. Zřejmě by ho nepochopil nikdo v celém Plantagoo.

Jediné, co mohl udělat, bylo vzít tento čin na vědomí a reagovat na něj. Pochopit jej nebyl a nikdy nebude schopen.

Na druhé straně - Foremon nikdy nezapomněl na nic, co udělal. Žil v duchovním kosmu, o kterém dříve ani netušil. Vytvořil kamenné dítě. Obohatil vesmír o něco, co v něm dříve nebylo. Za jeho života a ani po něm už něco takového existovat nebude, protože Bully Kameňáčka zničil.

A že dokázal Kameňáčka stvořit - Foremon měl hodně času k přemýšlení, zatímco ho Taštermanové nesli Gaalem - znamená to, že je schopen transcendence i svého vlastního bytí? Je to nemyslitelné,

nepředstavitelné, neuskutečnitelné?

Nevěděl...

Foremon, Strážce planiny, nevykonával jen svou práci, plnil povinnost, dělal to, kvůli čemu přišel na svět. V této chvíli bojoval i za sebe, za svou existenci, spíše psychicky než fyzicky.

Točila se mu hlava, když myslel v těchto dimenzích, kdy mu podivně blikotaly a ujížděly myšlenky; myšlenky, v nichž především ztrácel to, čeho si na svém myšlení dříve tolik vážil, neboť mu to dávalo jistotu, základ existence.

Když se dostal ke vstupu do Srdce-PET a rozloučil se s Taštermany, dosáhl duševního stavu, na který už nikdy nezapomene.

Jásal a děsil se, doufal a nenáviděl, a to vše současně.

Jásal, protože tušil a doufal, že všechny tyto události mu na duševní úrovni přinesou podobný zisk jako morfování, které si objevil sám pro sebe, kultivoval a budoval. Dokonce i Ce Rhioton, kterého znal lépe než kohokoli jiného, žasl, když mu předváděl nově nabyté schopnosti.

Děsil se, protože už neměl žádnou bezpečnou duševní oporu. Jistota pevných premis a myšlenkových šablon nenávratně zmizela. Foremon ve svém myšlení nastou-

pil cestu, u níž netušil, kam ho zavede.

Možná až do oblastí, v nichž jsou cizinci doma. Do duševních stavů, v nichž je vražda posla Thoregonu nejen představitelná, ale i uskutečnitelná. Takové myšlení ho v hloubi duše děsilo.

Tento děs měl dvojče a to se jmenovalo strach. Děs, hrůza, zděšení.. . Jmen mělo víc. Pocity to byly bouřlivé, převratné, hrůzné, a Foremon si s nimi nevěděl rady.

A proto vetřelce nenáviděl. . .

Zvolna stoupal po schodech. Už neměl příliš energie a nedostávalo se mu ani minerálů, zažíval však něco, co ho opět vyvádělo z duševní rovnováhy.

Představoval si, jak vetřelce zabíjí, jak je nechává pomaloučku rozmělnit bazaltem.

Myšlenka se mu zalíbila a dobrou minutu ji vychutnával.

A v té chvíli pochopil, že právě vstoupil do duševního a myšlenkového vesmíru, v němž je vražda posla Thoregonu představitelná...

•*•

Voda byla žlutá...

Slyšel jsem praskání ráhen, stěžňů, prken, *vrzání* lanoví. Vanul slabý vítr, ale nedokázal nadmout plachty.

Střih plachet i jejich barva byly podivné. Tvary odpovídaly klasickým geometrickým tvarům: lichoběžníku, trojúhelníku, pětiúhelníku, šestiúhelníku a tak dále. A látka, z níž byly zhotoveny, zářila sytou modří janovské plachtoviny, z níž se před nějakým tím tisíciletím začaly šít oblíbené kalhoty - džínsy.

„Kde to, k čertu, jsme?“

Perry pokrčil rameny. Stál vedle mě na palubě a hleděl do dále. Vidět byl jen žlutý oceán. Loď se lehce kolébala. Po obloze, která měla lehký zelenavý nádech, se hnaly růžové mraky.

„Je to pravé?“ zabručel Perry. „Nebo jen nějaká iluze?“

Udělal jsem pouhý krok přes práh z černé ulice Srdce-PĚT a rázem jsme se ocitli na této lodi, která nás zvolna unášela žlutým oceánem.

„Třeba nějaká reminiscence z minulosti Galornu?“ uvažoval jsem. „Možná tady takový oceán kdysi býval.“

Perry se pousmál.

„Pak by nebe muselo být dodnes zelené a mraky růžové. Ne, tohle je ryze umělý svět, buď vytvořený přímo z fantazie, nebo z reality na jiném místě nebo v jiném čase.“

Nejdůležitější otázku jsme si prověřili hned ze začátku: nebyli jsme pod žádným hypnotickým

vlivem. Naprosto svobodně jsme se mohli otočit a vyjít zase ven. Nazpátek do reality Srdce-PĚT, kde na nás čekal zarputilý android s pozoruhodně odpornou zbraní.

Opatrně jsme kráčeli po palubě. Nebyl jsem v této oblasti žádný expert, takže jsem nemohl říct, jestli je to kutr, škuner nebo fregata, či co. Loď měla dva vysoké stěžně - a podle všeho byla bez posádky.

Nikde jsme nikoho neviděli. Dveře, zhotovené stejně jako loď z jakéhosi tmavohnědého dřeva, zely dokořán.

Rychle jsme se na sebe podívali.

„Zkusíme to?“ zeptal jsem se.

„Nejdřív si to projdeme,“ odpověděl Perry.

Šli jsme podél zábradlí a hleděli do žlutých dálav. Nikde pevnina. Loď plula sama samotinká na širém moři.

Perry se na přídí nahnul přes zábradlí a snažil se pohlédnout na bok.

„Marie Céleste?“ zeptal jsem se.

Jen se pousmál.

„Jméno nevidím,“ informoval mě.

Něco plesklo na levoboku.

Naklonili jsme se přes zábradlí. Hluboko pod námi cosi čeřilo vodu, jakýsi dlouhý, černý přízrak. Vrhalo to do výše perlivý proud

vody, skoro až k nám. Pak se to potopilo a zmizelo.

„Perfektní iluze," konstatoval jsem.

Bylo jasné, že se tady jedná o umělé mámení smyslů, protože když jsem se otočil, viděl jsem portál, kterým jsme se dostali na loď.

Ve směru z ulice dovnitř nebylo vidět nic, co existovalo za prahem. Z paluby se ale dalo hledět portálem —jako by vedl vyvýšenou zádí - na černou ulici a na obrysy bílých domů Srdce-PET.

Kdyby byl v portálu transmitter, pak bychom přes něj neviděli. Technologie, která byla pro nás, lidi 13. století nového galaktického letopočtu, zcela běžná, to rozhodně neumožňovala.

A že se v obyčejném galornském domě nesměštná plachetnice i se žlutým oceánem, bylo rovněž jasné. Muselo se tedy jednat o perfektní iluzi, to jsem musel přiznat. Zbývala už jen otázka, zda je to perfektní holografická simulace, nebo psychotechnická projekce do našich mozků.

Holografii bychom prošli, působí jen na zrak a sluch. Při holokonferenci jste sice mohli svou přítelkyni vidět a slyšet, ale cítit a osahávat ne.

Naštěstí. Představte si, co by se stalo, kdyby tisíce diváků popus-

tily uzdu svému obdivu k nějaké trivideové hvězdě!

„Na co myslíš?"

Perry se zastavil a uvažoval.

„Přemýšlel jsem, k čemu je tohle všechno dobré," řekl tiše. „Je to určeno pro nás, pro návštěvníky? Těžko, protože se nás snažili a snaží odradit všemi prostředky. Že by to bylo jakési galornské muzeum? Ne, myslím si, že ty domy, přesně jak jsme je našli, jsou určeny pro bývalé nebo budoucí obyvatele města. Tohle je okolí, prostředí, v němž se Galorňané cítí dobře."

Galorňané, jak jsme se hned zkraje dozvěděli, byli původními obyvateli této planety. Teď už neexistují, nebo jen pár. Každopádně už nežijí v Gaalu.

„Myslíš jako...?"

„Domy si stavíme a zařizujeme podle přání a potřeb, podle vkusu a finančních možností. Jsou lidé, kteří si obloží stěny čtecími svitky a obrazy. Jedni nemají v bytě ani kousek zeleně a u jiných máš pocit, že jsi vlezl do soukromé džungle. Tady to bude patrně podobné. Jakýsi Galorňan tu uskutečnil svá přání a své touhy - primitivní mořeplavbu." Perry se usmál. „Možná na Galornu nikdy mořeplavba neexistovala. V tom případě jednal jako někdo, kdo si na zahradě postaví vlgvam, na hla-

vu si nasadí členku, mává tomahavkem a užívá si indiánskou romantiku."

„Mně je tenhle galorňanský splín docela sympatický," řekl jsem tiše. „Hele, podíváme se ještě do jiného domu, i když..."

Ukázal jsem na vchod do podpalubí. Na správné lodi by tam měly být kajuty a kabiny, ubikace kapitána, důstojníků a mužstva.

„Později," namítl Perry a pokračoval v obchůzce.

Stačilo pár kroků a byli bychom opět na černé ulici. Perry se podíval na zem, kde se slabě rýsovaly naše stopy.

„Zujeme se," navrhl. „Nevadí, když to tomu androidovi co nejvíc ztížíme."

„Co chceš vlastně dělat?" zajímal jsem se a zouval jsem se.

„Doufám, že v tomhle městě někde narazíme na živou bytost, se kterou se dá rozumně mluvit," povzdechl si. „Nevím proč, ale ten Strážce planiny proti nám hned vyrukoval. Od obyvatel se nedá zjistit nic, mají jen své omezené zájmy. Android se na nás pokoušel hned při první kontaktu střílet. Už mi to pomalu stačí. Někdo tenhle systém sestavil a zřídil, k něčemu určitě slouží. A s tím někým nebo s jeho nástupcem si chci promluvit,"

„Vážně si myslíš, že tu ještě ně-

kdo žije, že tohle město má skutečného obyvatele?"

Lehce pokrčil rameny.

„Aspoň doufám..."

••

Byl to ohlušující hluk a před očima se nám všechno točilo.

Vešli jsme do dalšího domu a vyšli do čehosi, co připomínalo předpotopní strojovnu. Všechny stroje se měly náramně a hlasitě k světu. Vzadu to syčelo a supělo, viděli jsme převodové řemeny a hřídele, vzduchem se nesla hustá oblaka páry.

„Tak nějak to muselo vypadat v továrnách sto let předtím, než jsme se narodili," zařval na mě Perry. Jinak než řevem jsme se tady dorozumívat nemohli.

„A že by se to nějakému Galorňanovi líbilo jako prostředí?" zapochyboval jsem.

Perry na mě mávl. Prošli jsme dveřmi a dostali se do úplně jiné krajiny. Vydechl jsem a protřel jsem si utrápené uši.

„Třeba je první místnost jakousi vizitkou Galorňana, který zde bydlí nebo bydlel," uvažoval Perry. „Třeba jeho rod sahá až do těch primitivních dob. Třeba tak chce dát najevo jenom své pocity. V případě lodi je to šíře a klid moře, tady zase výraz nespoutané

síly. Tam jakési poddávání se, tady nezadržitelné pílení vpřed."

„A tohle prostředí je zase ke kli-, du a relaxaci," dokončil jsem jeho myšlenku.

Stáli jsme na širé rovině a před námi byl hustý les. Rovinu pokrýval koberec barevných a rozmanitých květin, které se kolébaly ve vánku a vydávaly příjemnou vůni. Spíš vůně, které ve mně vzbuzovaly ještě větší hlad.

Štíhlé stromy čněly vysoko do azurového nebe, na měděných větvích měly stříbřité, šelestící listy. Hotová selanka.

„Vidíš nějaké zvíře?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Zatím ne. Půjdeme blíž?"

Ukázal jsem na cestu, která začínala přímo pod našima nohama a vedla k lesíku. Pokrýval ji jemný černý písek. Lehce nám křupal pod nohama a byl tak ostrý, že jsem se radši zase obul.

Cestička se lehce svíjela a působila velice lákavě. Copak je asi v lesíku?

Perry přikývl a vyrazil. Sel jsem dva kroky za ním. Necítil jsem se dvakrát dobře, takové vábivé scénérie ve mně vždycky vzbudí podezření. V našich dobrodružstvích kráčely krása a hrůza vždycky ruku v ruce.

Přece to musí mít nějaký důvod, proč už ve městě nikdo nežije!

Odešli Galorňané dobrovolně? Přesýtili se svým snovým světem, který si sami vytvořili? Nebo je z jejich ráje někdo vypudil?

„Tohle musí mít nějaký smysl," zamyslel se Perry. „Nebo aspoň muselo."

Od našich přátel z ostatních čtvrtí jsme věděli, že na Galornu jsou ještě další města, ale neobydlená, jen trosky. I to muselo mít nějakou příčinu.

Proč nějaký národ opustí svou planetu?

V tomto případě to bylo naprosto vysvětlitelné — pokud ovšem uvažujeme v našich měřících. Pro Perryho a pro mě byl Galorn velice nehostinný svět, chladný, vlhký, a to vlhko bylo navíc lepkavé.

Lidé bez buněčných aktivátorů by tu dlouho nepřežili, postupně by se jim rozleptala kůže. Těch pár rostlin a plodů, které jsme objevili při výstupu na náhorní plošinu, bylo sice požitelných, ale co by nadělaly dlouhodobě s lidskou sliznicí a žaludečními stěnami, to jsem si radši ani nepředstavoval.

Jasně - Galorňanům by to neudělalo nic. Těm by to nevadilo. Patřili do tohoto prostředí, byli mu přizpůsobeni. Tohle jsme se každopádně domnívali, ale stejně to byla jen spekulace. Plantagoo a galornská hvězda mají své tajemství

a ještě dlouho potrvá, než jim přijdeme na kloub.

Zastavil jsem se na kraji lesa vedle Perryho. Natáhl ruku ke stromům. Před nimi bylo skoro nepostřehnutelné pletivo. Když se jej dotkl, pokrylo i jeho ruku.

Tiše se zasmál, ale ruku nechal nataženou.

„Lechtá to," řekl. „Bude to nějaká energie. Vzpomínáš si ještě na ty fotografie aury, na Kirlianova pole?"

To bylo kdysi dávno, ale vzpomínal jsem si.

„Tak nějak to působí," konstatoval Perry a šel dál.

Podivné světlo, bledě žluté a praskavé, ho stále více zahalovalo, zatímco vnikal do lesa. Šel jsem za ním a cítil jsem, jak mi to na kůži popraskává — asi jako když na vás kysele prší, ale podstatně příjemněji.

Vypadal Galorn před deseti tisíci lety takhle? Pokud ano, pak před mnohem dávnějšími časy. Ekologické změny celé planety probíhají, pokud do nich živé bytosti brutálně nezasáhnou a nepoškozenou je, v rozmezí statisíců i milionů let.

„Velice pěkné," zabručel Perry a usmál se.

Stezka zabočovala hlouběji do lesa a vyústila na palouk porostlý bleděmodrou trávou. Tady končila. Palouk hustě lemovaly stříbrné

stromy, mezi nimiž by se dalo projít jedině hrubým násilím.

Mnohem zajímavější však byly ty dvě bedny uprostřed palouku.

Bezděky mi poskočil ohryzek.

Až příliš se podobaly rakvím. . .

Byly z něčeho jako z glassitu, jímž probíhaly zlaté žilky. Ty rakve byly tak průhledné, že se do nich dalo nahlédnout.

Ale byly prázdné.

Zatím...

•*•

Perry varovně vykřikl, ale příliš pozdě.

Praskání kolem nás prudce zesílilo, lechtání bylo najednou nepříjemné - přímo bolelo, jako bych dostával jednu elektrickou ránu za druhou.

Prudce jsme se otočili a viděli jsme, jak energetická síť zesílila. Byl jsem k východu blíž, udělal jsem krok z palouku na stezku a hodilo mě to nazpátek učiněnou salvou výbojů.

„Past," konstatoval suše Perry.

Záludná a perfektně fungující past. Spadla klec.

Neměli jsme jinou možnost, museli jsme dál, stůj co stůj. Ale úmysl se nedal zase tak snadno převést v čin. Sevřel jsem rty, zhluboka se nadechl a vzepřel jsem se.

Ukrutně to bolelo, a bolelo to

čím dál víc, jak jsem postupoval vpřed. Každíčký centimetr jsem vykupoval stále větší bolestí a tušil jsem, že takhle se na tu rozkvetlou louku nikdy nevrátíme.

Museli bychom se probojovávat desítky metrů. Nejpozději ve třetině trasy by nás bolest uvrhla do hlubokého bezvědomí, pokud by nás nezabila.

Slyšel jsem Perryho sténat, i já supěl a vzdychal. Už se to skoro nedalo vydržet. Energetický příval byl stále silnější.

Elektrické výboje nejen bolely, ale pozvolna tak zesílily, že nám svaly křečovitě potrhávaly. Před očima se mi roztančila ohnivá kola a přestal jsem vidět. Ohňostroj trval dál, i když jsem zavřel oči.

V uších mi současně dunělo a bušilo, jako bych se dostal do oka uragánu.

Už nemělo smysl se tomu bránit. Přestal jsem se kontrolovat. Mé pohyby teď byly patrně naprosto nesmyslné, už je neovládal rozum, ale jen instinkt. Vrávorál jsem, potácel se sem a tam, klopýtal jsem a znovu nabíral rovnováhu.

Orientoval jsem se jedině bolestí. Nevím zda vědomě nebo říze-ně, ale točil jsem se tam, kde se muka zdála menší.

Znovu jsem klopýtl a bolestivě

jsem narazil do něčeho masivního.

Takhle to tedy funguje...

Dostal jsem se k jedné z těch rakví. Ruce mi přejely po sarkofágu.

Bolest na rukou ustoupila, velice citelně. Víkem se dalo pohnout.

Byla to past, já to věděl a cítil, a přesto jsem nemohl reagovat jinak. Bubnová palba bolestivých úderů, která mi probíhala tělem a vířila a čeřila mi myšlenky, neumožňovala nic jiného. Rychle jsem víko odsunul a vlezl jsem dovnitř.

Jako by mi Atlan propůjčil svůj zvláštní smysl, hlavou mi jasně a přesně bleskla myšlenka: *Kdyby tě a Perryho mela tahle past zabít, už by se tak dávno stalo!*

Nezbytné „hlupče!“ tentokrát vypadlo. Jsem taky jen obyčejný Pozemšťan, ne arkonský Křišťálový, princ.

Víko se nade mnou zasunulo samo od sebe.

Takže jsem byl v bezpečí — aspoň prozatím.

Bolest zcela ustoupila, svaly mě opět poslouchaly i vnímání se srovnalo.

„Pěny?“

Nedostal jsem odpověď. Dorozumívání mezi rakvemi bylo patrně nemožné.

Polkl jsem, zhluboka se nadechl a sáhl po víku.

Dopadlo to přesně podle očeká-

vání. Nedalo se s ním hnout ani o píd.

Dal jsem prostor svému vzteku a zklamání. Zanádal jsem si, využil jsem i slovní zásobu Ronalda Tekenera a Guckyho. Především náš myšob zná patrně díky telepatii neuvěřitelné množství nadávek a kleteb, a mnohé v jazycích mně naprosto neznámých.

Pak se to zklidnilo...

Slyšel jsem jen lehké praskání, které mi signalizovalo, že bude lepší, když budu hezky v klidu ležet a trpělivě čekat na další.

Z hloubi duše nenávidím nicnedělám. Proti lenošení nic nemám, šťve mě nucený klid. Nedalo se však nic dělat, musel jsem vydržet.

Jak dlouho?

Jestliže tuhle past ovládá nějaký automat, pak se dal celkem snadno předpovědět konec: smrt žízni do tří, maximálně šesti dnů.

Kdo na Galornu ví, nebo koho napadne, že jsme padli do pastí? Nikdo a nikoho.

A kdyby nás někdo hledal a našel, pak by to byl jedině android, který se na nás už pokoušel vystřelit, nebo Strážce planiny, který zřejmě také nemyslí na nic jiného, než jak nás zabít.

Vzduch byl svěží a příjemný, takže se neudusíme.

Otočil jsem hlavou nalevo a na-

pravo. Na pravé straně jsem viděl Perryho ve stejné situaci jako já. To se nám tedy podařilo!

Dával mi znamení.

Zachovej klid, čekej!

„Tobě se to řekne," zabručel jsem a signalizoval jsem mu, že rozumím.

Pak jsem mu dal ještě posunky najevo, že jsem se pokoušel dostat ven. Perry zavrtěl hlavou. Patrně se pokoušel o totéž a se stejným výsledkem.

Takže čekat...

Čas plynul neskonale pomalu.

Rakev byla dostatečně prostorná - luxusní třída, tvrdá, ale široká, míněná patrně pro páry či celé rodiny - a neměl jsem problém podívat se na hodinky. Jako vždy v podobných situacích plynul čas zdánlivě velice pomalu, vlekl se jako hlemýžď.

Minuty, hodina, tři hodiny...

Lámal jsem si hlavu.

Bylo by něco takového možné na Zemi nebo na podobné planetě? Smrtelná, plně automatická past v soukromém vlastnictví, aktivovaná a potom přenechaná sama sobě? Legální by to nikdy nebylo.

Rovněž jsem si nedokázal představit, že by někdo takovou past připravil a nepostaral se, aby mohl pozorovat její sklapnutí a co se bude dít dál. Vždyť by to bylo nelidské...

A v té chvíli jsem si bolestivě uvědomil, že se pojem „nelidské“ na Galorn hodí jako ulité.

•*•

Modrá plet' s kovovým leskem. Štíhlé nohy v černé uniformě. To jsem viděl vedle rakve. O něco výš jsem rozeznával ruku, která drže- la příšernou a nebezpečně vyhlížející zbraň.

Android strážce...

Humanoid stál mezi skleněnými sarkofágy a díval se na nás.

Co má v úmyslu?

Chladnokrevně nás zastřelit a následně nás zpracovat na krmivo? Museli jsme být připraveni na všechno. Viděl jsem, jak pohybuje prsty, vypadalo to, že právě odjišťuje zbraň.

„No tak dělej!“ zavrčel jsem.

Ani relativně nesmrtelný nečeká rád příliš dlouho na nevyhnutelnou smrt.

Je tu něco, co bych ještě rád vyřídil? Rozloučit se se starými dobrými přáteli? Nevyrovnané účty s protivníky a nepřáteli?

Android se otočil. Pohlédl na Perryho skleněnou rakev a já se bezděky vzepnul. Ne, to nechci zažít, na tohle se já dívat nemůžu...

Android se *zarazil a zaváhal*.

Přimhouřil jsem oči a díval se k

Perrymu. Jasně jsem viděl jeho paži a na ní...

Onen podivný náramek, který našel na Mostě do nekonečna.

Android ustoupil stranou a schoval zbraň.

Dlouze jsem si vydechl. Zřejmě má zábrany střílet na nositele takových náramků. A jestliže zná pojmy jako přátelství a partnerství, pak by to byla záchrana i pro mě.

Díval jsem se, jak se android kdesi dotkl rakve a víko se otevřelo. Za chvíli sjelo i moje víko.

„Přátelé... Ce Rhioton.“ Víc jsem mu nerozuměl.

Perry se zvolna napřímil a otevřel dlaně, aby dal najevo přátelské úmysly. Android upíral pohled na náramek. Ukázal na něj a řekl pár dalších slov.

Pochopil jsem to jako „propustka“.

Perry mluvil klidně a zvolna svým lámaným goo. Jeho protějšek reagoval gesty a mimikou, svědčícími o nepochopení.

Potom hledal ve svém oděvu a vytáhl dvě kovové destičky, hranaté, asi čtyřcentimetrové a několik milimetrů silné. Jednu připlácí na krk Perrymu a druhou mně.

„Vítejte ve městě Galorňanů,“ ozval se jasný a srozumitelný hlas.

Humanoid nám dal translátory -už jen za to bych ho nejradši zuli-

bal. Blekotání a gestikulování skončilo.

„Jsem android Szuker, strážce Gaala," ozval se uctivě modrák. „Promiňte, netušil jsem, že jste přátelé Ce Rhotona. Ale propustka na tvém zápěstí..."

Ticho.

„Perry Rhodan," představil se můj druh a ukázal na mě. „Reginald Bull."

„... Perry Rhodane, mi vysvětlila všechno."

„Uf," vydechl jsem. „Ještě že jsi na nás nevystřelil." Ukázal jsem na zbraň na jeho opasku.

„Ale to nic není, to je jen na omráčení, naprosto neškodná věc," vysvětlil mi poněkud udiveně. „Kdybyste nebyli ti, kdo jste, pak bych vás poslal zpátky do města. Ale vidím, že k té verbeži nepatříte..."

Podle tohoto výrazu jsem usoudil, že obyvatelé^ ostatních čtvrtí nejsou v Srdci-PĚT příliš *váženi*.

„Prosím, následujte mě."

Vylezli jsme z pastí a rozhlédli se kolem sebe. Lesík byl opět klidný a idylický.

„Co je tohle?" zeptal se Perry zdvořile. „A především tahle past?"

„Taková libůstka bývalého obyvatele," informoval nás Szuker. „Výraz jeho charakteru a nálady."

„Znáš ho?"

Szuker zavrtěl hlavou.

„Město je opuštěno," řekl. „Galorňané už v Gaalu nežijí."

„Jak dlouho?" zeptal se rychle Perry, nicméně zdvořile a jakoby jen tak zběžně.

„To nevím. Stalo se to ještě přede mnou. Mám za úkol udržet tuto část Gaala funkční, pro jeden naprosto určitý účel, o kterém nesmím mluvit. Jistě to pochopíte a budete respektovat."

„Ovšemže," odpověděl Perry ironicky, což android naštěstí nepochopil.

Szuker nás zavedl do města.

„A co ti v ostatních čtvrtích?" zeptal se Perry.

„Těm je přístup zakázán," odpověděl rychle Szuker. „Ostatně to nejsou Galorňané."

„Přesto zde žijí," namítl Perry.

„Ale nejsou tu vítáni."

Szuker hovořil zvolna a uvážlivě, dělal dlouhé pauzy mezi větami. Dostával jsem podezření, že to nebude zrovna velký myslitel.

„Nejedná se s nimi zle, samozřejmě, to by odporovalo etice Galorňanů."

My slyšeli něco jiného — vzpomněl jsem si na onen záhadný shifting. Ale dost možná že Szuker tuhle proceduru neznal, protože nepatřila do jeho repertoáru.

„Mám sřezit klid a mír a ty dole zabezpečit tím nejnnutnějším. Což

taky dělám. Přesto zůstávají, i když nejsou vítáni."

„A tys nás původně považoval za takové hosty?"

„Nebyl jsem správně informován," přiznal se Szuker trochu lítostivě. „Do Gaala jen málokdy zavítá někdo zvenčí."

„Například Ce Rhion," dodal Perry. „Kdo je to vlastně?"

Szuker na něj vytřeštil oči.

„Ty nevíš, kdo je druhý posel Thoregonu? Copak nemáš stejnou propustku jako on? Ce Rhion je nejctihodnější a nejvznešenější Galorňan."

„Můžeme s ním mluvit?"

„Nikdo neví, kde se ukáže a kdy. To se nedá říct předem. Občas do Gaala zavítá, ale je to pro něj jen průchozí stanice na Mostu do nekonečna."

Perry zamžikal.

Výraz Most do nekonečna jsme znalťuž desítky let, už od dosažení Velké prázdnoty. Voltago ten výraz tu a tam používal. Byli jsme si jisti, že Hříby byly s tímto mostem spojeny - i pro nás přece vypadal jako most. A teď Szuker použil přesně stejný termín.

Byla to náhoda?

V hlavě mi automaticky zavířily všemožné spekulace. Arresum, Voltago, Plantagoo - je mezi tím vším nějaká neznámá kosmická

souvislost, která nám byla až doposud utajena?

Perry pokračoval trpělivě ve vyptávání, ale bez podstatných výsledků.

Android v podstatě věděl jen to, že je android a že střeží Gaalo. Nic víc.

Každopádně jsme teď věděli aspoň to, že existuje jakási propustka, která neslouží jen ke kontrole a řízení Mostu do nekonečna, ale její nositel je „poslem Thoregonu". Co to znamená, jsme netušili a nemělo smysl se na to Szukera ptát.

„Navštíví Ce Rhion zase Gaalo?" zajímal se Perry.

„Je to možné."

„A kdy?"

„Třeba za dvacet oběhů i více."

Odfkl jsem si.

Tak dlouho jsme čekat nemohli ani nechtěli. Bylo na čase, aby se něco stalo.

„Tak dlouho čekat bohužel nemůžeme," řekl ostře Perry. „Náš úkol nám to nedovoluje."

To bylo šikovné. Slovo úkol okamžitě zapůsobilo. Szuker sebou trhl.

„Navíc musíme bojovat s odporem," pokračoval Perry.

„S odporem?" podivil se Szuker. „Proti nositeli propustky?"

Očividně to nechápal.

Perry mu stručně vylíčil naše potíže s onou bytostí z bazaltové pla-

niny a Szuker to jen stěží chápal.

„Takový strážce tam je, to je pravda," řekl nakonec. „Jmenuje se Foremon a slouží tam už věky. Zatím jsem ještě neslyšel, že by působil nějaké problémy. A že by se postavil proti nositeli propustky... To si nedokážu představit. Patrně se zbláznil."

Ke stejnému názoru jsme dospěli i my, ale k ničemu nám to nebylo. Takže se jmenuje Foremon. No a k čemu nám to je?

„Jestliže proti němu potřebujete pomoc, pak se musíte obrátit na Ce Rhiotona. A žádné násilí! Galorňané nemají násilí rádi, jsou už od přírody mírumilovní."

„A co ty, Szukere?"

„Co já! Jsem jen bezvýznamný služebník vyšší věci. Má moc a prostředky jsou jen omezeny..."

Ani slovo o redukci štěstí nebo o tajemném shiftingu. Dospěl jsem k názoru, že nemá smysl se ho na to vyptávat.

„Mě o důležitých věcech ještě nikdy neinformovali," pokračoval Szuker.

„Jak zjistíme, kde by se dal Ce Rhioton sehnat?" nevzdával se Perry. „Hřib, a tudíž přístup na Most do nekonečna, je kvůli tomu Foremonovi uzavřen. Touto cestou se do Gaala už žádný posel Thoregonu nedostane. To nespa-

dá do tvých kompetencí, Szukere?"

Android byl celý rozpačitý.

„Já vážně nevím, jak bych vám mohl pomoci. Jestliže je Foremon tak mocný..."

„Ale musí přece existovat nějaká možnost, jak se s Ce Rhiotonem spojit! Určitě se bude zlobit, až se dozví, co se na Galornu stalo."

„Možná," uvažoval android.

„Počkáte na mě? Hned se vrátím."

Zatím jsme se vrátili do městské části Gaala, mezi bílé domy, prázdné a opuštěné, na černé ulice. Štěstí že Foremon musí zůstat venku. A že tu - pro jistotu jsem se rozhlédl - není bazalt, se kterým by si mohl pohrávat.

Szuker kamsi uháněl.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se mě Perry tiše.

„Výsledky nic moc," poznamenal jsem suše. „Navíc si dost odporují. Tvrdí, že nemá prakticky žádnou moc, ale je všeobecně znám jako Strážce blaženosti. A pak ten podivný shifting, kterým ovládá ostatní..."

„Nikde není řečeno, že Szuker tyhle procesy ovládá nebo kontroluje," poznamenal Perry.

„A kdo tedy?" namítl jsem. „Nikdo jiný tady přece není, jenom tyhle podivné domy. Možná s tím mají něco společného ty lodi."

Vzpomeň si, co jednou říkal A-Ostamul. Že je souvislost mezi přiletem takové lodi a redukcí štěstí."

Perry zvolna kráčel k centru Srdce-PĚT. Nebude to Szukerovi vadit? Ale android nám už nemohl být nebezpečný. Byl to v podstatě neškodný chlapík.

Do žádného domu jsme už pro jistotu nevstupovali. Určitě tam čekala další nepříjemná překvapení. A navíc nám bylo jasné, že tam už nenajdeme nic, co by nám nějak pomohlo dál.

"Co je to?"

Perry se zastavil.

Ulice ústila na velké náměstí, které bylo zřejmě samým středem Srdce-PĚT.

Tady byla dlažba bílá. Stovky hustě k sobě přiražených desek vytvářely plochu o průměru dobrých osmi set metrů. Z tohoto bílého pole čnělo pár set sloupovitých útvarů, vysokých od dvanácti do dvaceti metrů. Byly z jakéhosi stříbřitého, ale nekovového materiálu. Působilo to uměle, stejně jako ty desky.

Udělali jsme pár kroků k nejbližšímu sloupu.

. Viděli jsme na něm jakési neznámé písmo, nám nepochopitelné symboly, při jejichž studiu nám nemohl pomoci ani translátor.

"Hm," odfrkl si Perry. "To vy-

padá na nějaké rituální místo, co?"

"A co tohle?" ukázal jsem na střed sloupového pole.

Tam byl v zemi otvor, jakási šachta o průměru sedmdesáti metrů. Smysl jsme nechápali, ale tušil jsem, že tohle místo má něco společného s oním zvláštním tajemstvím, jež spojovalo Gaalo, Srdce-PĚT a Galorňany.

Zrovna jsem se chystal onu šachtu prozkoumat, ale tu se vrátil Szuker a zděšeně vykřikl.

"Do Pole písem se nesmí vstupovat!" upozornil nás a hnal se k nám. "Nikdy! To by bylo znesvěcení!"

"Tak co jsi nám přinesl?" zeptal se Perry a upřeně se na něj zahleděl. "

' "

Android nám ukázal skleněnou kuličku a slavnostně ji Perrymu předal.

"To je paměťový krystal," vysvětloval. "Kulička obsahuje souřadnice místa, odkud došla radiová zpráva Ce Rhiontona. Navíc v krystalu najdete nějaké pokyny, které vám usnadní orientaci v Plantagoo."

Zvláštní! Když nechtěl, dával Szuker k dispozici úžasně informace...

Informace, které jsme mohli využít k orientaci v této galaxii. To znamená, že si Szuker uvědomoval, a to s pozoruhodnou samozřej-

mostí, že *my z této galaxie nejsme*. Ve světě Galaktiků by návštěvník z jiné galaxie okamžitě vyvolal senzaci, ale tady je to zřejmě něco naprosto běžného.

„A jak by to bylo s přepravou?“ zajímal se Perry. „Věčně na Galornu zůstat nemůžeme, že?“

Szucker dal opět najevo rozpaky.

„Obávám se, že v tomto směru váni nepomůžu,“ přiznal se a dodal: „A opusťte, prosím, Pole písem! Nesmí se sem chodit — ani vy. Do těchto věcí vám nic není, vůbec nic. Pochopili jste?“

Znělo to skoro jako skrytá výhrůžka. Že by Szucker nebyl tak bezmocný, jak předstíral? Velice by mě zajímalo, co tam dole v šachtě tak oranžově září.

Perry ukázal na sloupy.

„A oč tady vlastně jde? Jsou to pomníky? Záznamy?“

„To nevím,“ tvrdil Szucker. „Nepatří k mým povinnostem to vědět.“

Podíval jsem se na Perryho. Do-
držíme tabu,

„Tak dobře,“ řekl Perry a usmál se.

Můj starý přítel se napřímil...

To ne!

On se nenapřímil, cosi ho zvedlo a v následujícím okamžiku se totéž stalo i mně...

Foremon!

•*•

Strážce Hřibu nevěřil vlastním smyslům.

Že se ti lumpové dostanou do Srdce-PĚT, o tom nepochyboval.

Na to byli protřelí, chytří a bezohlední až dost. Kdo zabije posla Thoregonu, ten se nebojí vstoupit ani do Srdce-PĚT.

Ale že si ti dva vrazi budou v poklidu stát vedle androida strážce, hovořit s ním a něco od něj přijímat, to už bylo něco neskutečného. Foremon věděl, že mu nezbývá jiná možnost. Nemůže brát ohledy na to, v jakém je stavu.

Musí jednat, a hned.

Ale jak?

Navázal kontakt s podložím, opatrně osahal materiál.

Černá pokrývka ulic se pro něj nehodila, ale měla dost minerálů, které co nejrychleji absorboval. Štěstí bylo tentokrát na jeho straně, protože na Gaalo už nějakou dobu svítilo slunce. Plně akční nebyl, to bude až po několikaměsíčním odpočinku, ale pro jeho účely to postačí.

I kdyby se přitom vydal ze všeho, i kdyby tím zničil svou existenci, byl ochoten přinést i takovou oběť. Jeho čest a smysl pro povinnost mu nedávaly jinou možnost.

A pak to ucítil. Pod dlažbou...

Navršili umělou horu a na té postavili Gaalo. Tato hora obsahovala bazalt. Nebyla to masivní tektonická vrstva, ale původně sypký materiál, který se pak slehl vlastní vahou a městem nad sebou.

Pro Foremona byl ještě vhodnější než kompaktní hornina. Nic lepšího se mu přihodit nemohlo.

Strážce Hřibu navázal kontakt s bazaltem a přezkoušel jeho možnosti.

Jedno bylo jasné: v žádném případě nesmí zničit město nebo poškodit Pole písem. Tato oběť, tento morální zločin by za to nestál.

Byla tu však řada jiných možností a Foremon jich využil.

Nalezl místo, o nic větší než dlaň, na němž mohl navázat bezprostřední kontakt s bazaltem. V prstech mu to zasvědilo, zapraskalo, a Foremon začal vyklepávat.

Díval se na ty lumpy, kteří si drze stáli na bílém poli a cítili se tam tak jistě a bezpečně. Mýlili se.

Rozhodl se, že jim tentokrát nedá jedinou šanci. Velice dobře věděl, co má dělat. Morfovat...

Bazaltem proběhly první vlnky. Sbíraly se a narůstaly.

Foremon bazalt rozproudil uzounkými mezerami mezi deskami. Velice se mu hodilo, že nemusel bazalt zpracovávat. Šlo to neskutečně lehce...

Rozdrcený materiál vyjel vzhůru, částečně tekutý, částečně jako jemný prach, který se rychle šířil a směřoval přímo na toho s rudou hlavou. Jen pár okamžiků a bude jím zahalen, ještě vteřinu a bazalt opět ztuhne a vraha v sobě uzavře.

S trochou štěstí- Foremon se těšil už předem - by tak mohl humanoida uvěznit a udržet naživu...

Jenže vrahoun reagoval rychle, příliš rychle.

Perry Rhodan Bullyho jednoduše odstrčil, bazaltová mlha ho minula, rozprostřela se na bílých deskách a rázem ztuhla.

No nic, zkusíme to znovu! Foremon cítil, jak je stále silnější. Vydá se až na samé hranice možností, ale za tohle to stojí.

Strážce mocně otřásl zemí, zvedl desky a nechal je opět dopadnout. Dával pozor, aby nic nepoškodil. Androidův výkřik vnímal jen podprahově.

Vrazi se potáceli. Několik stříbrných sloupů se tak naklánělo, jako by ty drzouny chtěly pod sebou pohřbít. Jenže oni zase rychle ustoupili. Takhle by je mohl nahánět...

V okamžitý úspěch nevěřil, zkušenost ho už poučila. Ale dlouhodobě proti němu nemají šanci, a toto poznání mu jen znásobilo síly.

Zemí probíhaly prudké vlny,

sloupy se divoce kymácely a vrazi museli ustavičně uskakovat. Foremon je hnál před sebou.

V žádném případě se nesmějí dostat do bezpečí černých ulic, které překrývaly bazalt tak silně, že by tam Foremon nic nepořídil.

A dařilo se mu to. Hnál protivníky k centrální šachtě. Jestli se do ní zřítí, pak je má. Zřejmě to uhádli a bránili se tomu.

Pracoval všemi prostředky, země běsnila a vrhala nové a nové kas-kády prachu, jen aby ty mizery uzavřela. Museli skákat, kutálet se po zemi a namáhat se ze všech sil, aby takovému osudu unikli.

Zatím se jim to dařilo. Zatím... Ale křičeli nesrozumitelná slova, jež podle Foremona vyjadřovala strach a hrůzu.

Android strážce, o kterého se staral jen okrajově, se stačil dostat do bezpečí. ,

Pohyby vrahů slábly, brzy jim dojdou síly. Ještě pár minut a má je!

•*•

Bylo to peklo na zemi - tedy na Galornu. Proti panice, která vás přepadne při zemětřesení, není prostě ochrany. Když hoří, můžete utéct, ve vodě se zachráníte plaváním, nepřátelům se ubráníte zbraněmi. Ale když doslova ztrá-

cíte půdu pod nohama, pak se ve vás probudí jakýsi prastrach.

Když na mě znovu vystřelilo mračno prachu a snažilo se mě zahalit, vrhl jsem se stranou. Věděl jsem jedno -jestli se Foremonovi podaří zahalit mě třeba do několikamilimetrové vrstvičky, jsem ztracen.

Cítil jsem, jak se mi na levé straně usazuje bazaltový prach a noha mi okamžitě dřevěněla. Praštil jsem sebou na zem a bazalt popraskal. Jenže zatím mi prach zasáhl hrudník, třebaže jej nezahalil zcela.

Perry se na mě vrhl jako tygr a rozbil mi skalnatý krunýř. V objetí jsme se kutáleli po zemi, rychle jsme se pustili a pokoušeli se dostat opět na nohy.

Foremon nám roztančil půdu pod nohama. Stoupala a klesala jako paluba lodi při bouři. Bylo skoro nemožné udržet rovnováhu.

„Brzo nás dostane,“ zařval jsem na Perryho, který se právě kutálel vpřed, aby zmizel z dosahu rozkymáceného sloupu.

„Ještě ne, ještě ne...“

Nebyla to utěšlivá vyhlídka. Co je nám platné, že to bude trvat ještě několik minut a pak to stejně skončí?

Szucker se vytratil. Zřejmě ho ani nenapadlo, že by nám mohl pomoci, i když nás považoval za Ce Rhionovy přátele.

To skutečně připustí, aby nositel propustky přišel takhle o život? A zrovna v Poli písém?

Mohl by přece...

Zjišťoval jsem, že mi vážnou pohyby. Foremon mě dostal. Prach mě zahaloval, stahoval mi tělo.

Takže přece jen konec. Setmělo se. *Tot' stíny smrti*, blesko mi hlavou.

Byl to však skutečný stín, a hned nato se země zklidnila.

Co se stalo?

Vymanil jsem se a postavil se.

Nejdříve jsem se podíval po Foremonovi. Strážce stál na okraji Pole písém, nehybný jako jeho milovaný bazalt. A pochopil jsem, proč musel přestat s útokem.

Nad našimi hlavami se ukázala loď, jedna z těch podivných lodí připomínajících palec, které jsme už viděli. Foremon stál přímo v jejím stínu, neabsorboval už sluneční paprsky a tím byl ochromen. Anebo to byla úcta k lodi?

Snažil jsem se dostat do bezpečí. Zřejmě jsem nebyl jediný, kdo se ocitl v tísní.

Už nemůžu čekat, znělo mi naléhavě v duchu, *už nemůžu čekat*.

A velice zřetelně jsem cítil, že z hlediska onoho neviditelného mluvčího jsem na tomto místě silně nežádanou osobou.

Doplazil jsem se na okraj Pole k Perrymu. Byli jsme vyřízení, vy-

čerpaní a na konci sil. Foremon, třebaže vypadal tak křehce, byl velice urputný protivník.

Na druhé straně pole jsme nejasně viděli androida. I on jako by ztuhl, už se nehýbal.

Zasáhlo nás mentální pole ne skutečné síly, zahalilo nás a přinutilo k absolutnímu klidu a nehybnosti. Možná to bylo aktivátorem nebo naší mentální stabilizací, ale Perry a já jsme si zachovali vědomí. »

Loď vypadala z té malé vzdálenosti neskutečně obrovská a zahalila celé Srdce-PĚT do stínu.

Rozvášněný bazalt se uklidnil. Tohle místo musí být nesmírně důležité, uvědomil jsem si. Vždyť i Foremon se snažil, aby je nijak nepoškodil.

Pole písém bylo prakticky netknuté, pouze pokryté vrstvou prachového bazaltu.

V trupu lodi se ukázal otvor, odkud se vyřinulo prudké světlo. Přejelo po náměstí a zastavilo se nakonec na jednom sloupu, který se jasně rozzářil.

Pak se ukázal Galorňan...

Okamžitě mi bylo jasné, že to musí být Galorňan. Humanoid s modrou pletí, vysoký zhruba dva metry, neoblečený, v pozici, která mi připomínala Buddhu. Vznášel se, držen neviditelným tažným po-

lem, zvolna se snášel ke sloupům, nad nimiž se zastavil.

I jeho myšlenky se daly vnímat, sice slabě a nejasně, ale snaha tu byla.

Přiletěl, aby tu ukončil život.

Srdce-PET bylo něco jako hřbitov Galorňanů. Sem se Galorňané vraceli, když cítili, že se jejich život chýlí ke konci. Stříbrné sloupy s nápisy tedy byly náhrobními kameny.

A umírající Galorňan se chtěl se svým náhrobním kamenem - nebo kamenem své rodiny či kmene — ve smrti spojit a vproudit do něj svou osobnost. Pokud jsem v té chvíli cítil správně, pokud nešlo o šálení smyslů nebo o halucinaci, pak jsou Galorňané těmi nejmírumilovnějšími tvory v univerzu.

V posledních chvílích existence už nemají absolutně žádnou tížádnost, než ze své osobnosti vydat vše pozitivní a předat to vesmíru.

Redukce štěstí.

Ted' jsem naprosto jasně pochopil souvislost.

Podruhé za těch několik málo dní jsme prožili tento úkaz, nechali se jím unášet a pronikat. Byl ještě naléhavější než poprvé.

Znovu nás opustily veškeré starosti a strasti, veškeré naše cítění, vnímání a myšlení se redukovalo na jediný stav: na štěstí bez přání a bez cíle.

Komu je dopřán takový konec, tomu lze jediné závidět. . .

Nehnuli jsme ani svařem, proč taky - byli jsme přece šťastní.

Teprve když bylo po všem a já se mohl podívat na hodinky, uvědomil jsem si, že to celé trvalo jen půl hodiny.

Krátce před koncem dosáhl Galorňan cíle. Doslova se rozprskl v jasném svitu, který námi naposledy prohnal proud pozitivních pocitů.

Okamžik nato jsme ještě stáli v blaženém otupění a loď už zase velice pomalu stoupala.

Bylo po štěstí, nastupovala opět vážnost života.

Pro nás to znamenalo vzít nohy na ramena.

Foremon a Szuker - to ne, takové riziko nemůžeme podstoupit.

•*•

„Honem!“ křikl Lyskun. „Rychle-ji!“

Dyn-Qar supěl a prskal; byl u konce svých sil. To, co po něm Velekroogh chtěl, přesahovalo jeho schopnosti. Tašterman dokáže ledacos, ale běh do toho rozhodně nepatřil.

„Proč?“ vyhrkl.

„Protože nám jinak utečou,“ vyštěkl vztekle Lyskun. „Musíme je chytit, než bude pozdě!“

Dyn-Qar věděl, o čem Velekro-ogh mluví. Šlo o ty dva nové v Ga-alu, které od jejich příchodu ustavičně sledoval. Jasně, jsou to cizinci, ale co na tom? Dyn-Qar dost dobře nechápal, proč se jimi zabývat.

Lyskun však byl jiného názoru a pokoušel se Taštermanovi vysvětlit souvislosti.

„Viděl jsi to přece na vlastní oči! Našli rozbitého robota a spravili ho. Kdo tohle na Galornu dokáže? Nikdo. Pak musí být oba z nějakého technicky velice nadaného národa, ne? A oni toho robota dokonce použili k tomu, aby se dostali do bunkru.“

I to dokázal Dyn-Qar vnímat a dost přitom žasl. Jednak nad umem těch dvou, a jednak nad jejich neskutečnou drzostí - nebo hloupostí, jak se to vzalo.

Porušení tabu, dodržovaného všemi obyvateli Galornu, mohlo v příznivém případě znamenat, zeje android. popraví, v horším případě, že všechny v Gaalu podrobí shiftingu. Tašterman se hodiny třásl strachy a čekal, že uvidí mrtvoly těch troufalců - a že shiftingu nakonec přece jen unikne.

Dopadlo to však úplně jinak.

Po několika hodinách se ti cizinci opět ukázali, živí a zdraví. Szuker jim nezkřivil ani vlásek na hlavě a k shiftingu rovněž nedošlo.

„Jsou zřejmě mocní a vlivní. Možná jsou výš než android," poznamenal k tomu Lyskun. „Neproděláme, když zůstaneme v jejich blízkosti.“

Dyn-Qar měl už tenkrát velice jednoznačný dojem, že hlavní vlastností tohoto Velekroogha je megalomanie. Co si Lyskun představoval, že s těmi dvěma udělá? Spřátelí se s nimi? Bude je vydírat?

„No tak dělej!" štěkl na něj Lyskun. „Přidej!"

Dyn-Qar už viděl plochu astro-portu. Cizinci na ni došli. Provázel je A-Ostamul, který jim zřejmě zajistil vstup na CHIIZ.

„Jedině s nimi máme šanci tuhle, planetu konečně opustit!" křičel vzrušeně Lyskun. „Konečně!"

K čemu to? Nežije se špatně na Galornu, uvažoval Dyn-Qar. Je tu sice jisté nepohodlí, ale redukce štěstí to plně vyváží. Dvě redukce za pár dní! Dyn-Qar se ještě teď tetelil štěstím.

A takový život chce Lyskun opustit?

Možná je to tím, že Velekroogh duševně funguje úplně jinak než normální Kroogh. Třeba mu už skutečně nestačí žít na Galornu, možná se cítí povolán k něčemu vyššímu...

Taštermanovi to přišlo absurdní, ale nedokázal proti tomu nic dě-

lat. Našel pána. Tohoto pána musel poslouchat, i kdyby po něm chtěl cokoli.

„To nestačíme," supěl Dyn-Qar.

Lyskun jen zasténal.

A potom se obrátil proti sobě samému.

Konglomerát se rozpadl. Nejrychlejší jednotliví Krooghové se vyřítili vpřed, ostatní zůstali za nimi.

Dyn-Qar to ihned zaregistroval. Byl opět volný a pánem svého rozhodování.

Před sebou viděl hnát se Krooghy. Příliš pomalu, než aby loď ještě dostihli - a rozpadem konglomerátu se rozpadla i podivná osobnost Velekroogha. Jednotliví Krooghové byli pomalejší, rozptylovali se, snažili se ukrýt v dírách v zemi, když spustil liják.

Lyskun zmizel a nikdy už nevznikne.

Dyn-Qar ještě okamžik váhal a pak se otočil.

Ať si ti cizinci dělají co chtějí, jeho domovem je Gaalo, metropole štěstí;

A tam se chtěl Tašterman vrátit. . .

•••

Foremon cítil k androidovi, který v tak kritické situaci selhal, cosi jako soucit.

„Vrazi?" opakoval po něm Szuker zděšeně.

„Zabili posla Thoregonu," informoval ho Foremon. „Jsou to ti největší lotři, jací se do Planta-goo kdy dostali. A tys jim pomáhal."

„Vždyť měli propustku!" bědoval Szuker.

„Tu ukořistili," konstatoval Foremon.

Měl vztek, že mu ti dva opět unikli. Loď mu odřízla přísun energie v okamžiku, kdy chtěl zmobilizovat poslední rezervy.

Redukce štěstí ty dva mizery nezasáhla tak silně jako jeho a Szukera. Když se Foremon mohl opět pohybovat, Rhodan a Bull už byli pryč, ztratili se v mraveništi Gaala.

Věděl, že teď už je nedostane. Ztratí se mu.

Ještě horší však bylo něco jiného...

Před několika minutami se od svých taštermanských špehů dozvěděl, že se Rhodan hned spojil s centřifalským klanovým náčelníkem A-Ostamulem. Před několika hodinami se na astroportu objevila loď, negalornská, takzvaný „prodavač duší". Ti dva se na ni zřejmě dostali.

„Musím je pronásledovat, než natropí ještě větší škody," řekl strážce bazaltové planiny. „Jen si

představ, co s tou propustkou můžou všechno udělat."

„Chápu, chápu," bědoval hlasitě Szuker. „Ale co mám dělat?"

„Pomocť mi!" osopil se na něj Foremon.

Po tisíciletích prožitých v naprosté samotě to byla naprosto nová zkušenost setkat se s tolika jinými tvory a komunikovat s nimi. Připadalo mu to stále snazší. A teď už dokonce rozkazuje.

„Potřebuju loď," pokračoval.

„Já ale žádnou nemám," bránil se Szuker.

Foremon mu nevěřil. Nevěděl sice, kde bere tu jistotu, ale byl pevně přesvědčen o tom, že Szuker může Galorn opustit. Stejně jako to jistě dělával Ce Rhion, když se na Galorn dostal Hřibem.

Neuměl si představit, že by posel Thoregonu na Galornu strávil delší dobu, nebo dokonce čekal, až pro něj někdo pošle loď. Ne, někde v Gaalu je loď, kterou mohl Ce Rhion v případě potřeby použít.

„Času je málo," štěkl Foremon na nešťastného androida. „Potřeboval jsem celé dny, než jsem byl schopen akce, protože bylo mizerné počasí. A vrazi toho využili."

Ukázal na obzor, kde zrovna stoupal k nebi vřetenovitý CHIIZ.

„Tomu jsem nemohl zabránit," vrčel Foremon. „Ale zabráním

všemu dalšímu, co by ti zločinci ještě mohli udělat. Tak mi tu loď dej, nebo..."

„Nebo?" Szuker na něj upřel pohled.

„Viděl jsi, co svedu," vyhrožoval Foremon. „Jinak Srdce-PĚT srovnám se zemí."

„To nemůžeš, byla by to katastrofa pro celý sektor!" vykřikl Szuker.

„Jak to?"

Android ukázal třesoucím se prstem na šachtu uprostřed Pole písem.

„Kvůli drakovi," řekl tiše a bázlivě se rozhlédl.

„Tam žije?"

Szuker přikývl.

„Pak ho vypustím na svobodu," vyhrožoval dál Foremon. „Můžeš si vybrat."

„To nesmím," vzlykal android strážce. „To přesahuje moje kompetence."

Foremon by mu rád jednu vrazil, ale věděl, že by tak ublížil jedině sobě, možná velice těžce.

„Ne, prosím, nenuť mě!"

Bylo mu vyděšeného androida líto, ale zase ne tolik, aby toho nechal.

„Dělej, co jsem ti řekl!" přikazoval neochvějně. „Já si to zodpovím."

CHIIZ zatím stoupal dál, vnikal do vesmíru. Na palubě měl ty něj-

horší zločince, jaké si dokázal představit. Nedovedl si však představit, co se stane, jestli je co nejdříve nedostane.

Szucker se ještě zdráhal.

„Jak chceš," řekl Foremon a pokoušel se dotknout země.

Vypadalo to, že chce rozběsnit všechny své síly. Szucker si dokázal představit, že by pak ze Srdce-PĚT nezbyl kámen na kameni.

Odkradl se k šachtě, u té dlouho váhal a potom v ní zmizel.

CHIZ už nebylo vidět, když ze šachty vylezlo ohromné vejce, vysoké jako zdi Srdce-PĚT a z poloviny tak široké.

Foremon byl sám se sebou náramně spokojen.

Věděl, že zvítězil.

Ať už se ti mizerové dostanou kamkoli, už nikdy se nedostanou do žádného Hříbu.

Vešli bez povolení do galaxie Plantagoo.

A v ní také zemřou.

Velice brzy...

Perry Rhodan a Reginald Bull nejenže přežili, ale podařilo se jim i uniknout z Galornu. Pozemšťané však stále ještě nevědí, do kterého sektoru vesmíru se dostali.

V příštím čísle se rovina děje mění. Vracíme se zpět do Mléčné dráhy. Susan Schwartzová vám řekne, jak to pokračovalo na bahenním světě Lafayette v příběhu

Gazkarští válečníci